

5

38

COBISS

»**SLAVEC**«
V LJUBLJANI
1884 — 1934

Nj. Vel. kralj Aleksander I.,
pokrovitelj »Slavčeve« 50letnice.

»SLAVEC«
OB SVOJEM 50 LETNEM DELU
ZA PEVSKO KULTURO
IN NARODOVO PROBUJO

SESTAVIL IN UREDIL
VILKO BOJC

V LJUBLJANI 1934

ZALOŽILO IN IZDALO PEVSKO DRUŠTVO »SLAVEC«
NATISNILA TISKARNA »SLOVENIJA« V LJUBLJANI
PREDSTAVNIK ALBERT KOLMAN

»SLAVEC«
ON SVOJEM SOLETNEM DELU
ZA PEVSKO KULTURO
IN NARODNO PROBUO

SESTAVI IN UREDI
VILKO BOLO

45615

0300h4738

V LJUBLJANI 1934

PREDATNIK ALBERT KOMAN
NARODNA TERAZNA SLOVENSKA V LJUBLJANI
KATODNO IN IZDAJO PEVSKE DRUSTVO SLOVENC.

Geslo »Slavca«

*Pesem dar je iz neba,
ki srce veselo vžiga;
kadar tare skrb duha,
petje ga nad prah povzdiga.
In ker pesem vzbuja slast,
bratje, v petju se združimo
ter med širni svet nosimo
drage domovine čast!*

Zložil in posvetil društvu

J. Cimperman

Glasba: A. Stoeckl

Ivan Dražil,
častni predsednik »Slavea«.

Pokroviteljstvo in častno predsedstvo za »Slavčevo« 50 letnico

Ko je prišla iz Beograda vest, da je blagovolil sprejeti pokroviteljstvo nad proslavo »Slavčeve« 50 letnice Nj. Vel. kralj Aleksander, je »Slavčevo« članstvo navdalo prav posebno veselje in ponos. Slaviti jubilej dela pod tako viteškim protektoratom našega nadvse priljubljenega vladarja, je prav posebno počaščenje. »Slavec« je bil s tem pokroviteljstvom nadvse častno odlikovan. Njegovo delo bo šlo od sedaj še v močnejšem elanu v povzdigo narodne omike in slavo domovine. »Slavca« pa je doletelo še drugo odlikovanje: Nj. Vel. kralj je poklonil društvu tudi svojo krasno fotografijo z lastnoročnim podpisom in novo društveno zastavo. »Slavec« kliče iz srca vseh svojih članov in našega naroda svojemu vzvišenemu zaščitniku in dobrotniku: Naj živi Nj. Vel. kralj Aleksander! Naj živi naš svetli kraljevski dom!

Proslavo 50 letnice »Slavca« pa povzdiguje tudi častno predsedstvo, v katerem se nahajajo naši najvišji oblastveniki, zastopniki bratskih držav Poljske, Češkoslovaške in Bolgarije, predstavnik katoliške cerkve, dvorna dama in drugi odličniki. Vsi ti velmožje dajejo proslavi prav poseben značaj. »Slavec« se zaveda te časti, ki je pripadla redkokateremu slovenskemu društvu in bo znal tudi v bodoče služiti tistim svetlim ciljem in idejam, ki so zvezde vodnice tem njegovim visokim zaščitnikom!

Častno predsedstvo

Dr. Fran Novak,
minister socijalne politike in narodnega zdravja

Dr. Ilija Šumenković,
minister prosvete

Ivan Pucelj,
minister n. r.

Dr. Albert Kramer,
minister n. r.

Dr. Schwarzburg-Günther,
poslanik in opolnomočeni minister Poljske

Dr. Pavel Wellner,
poslanik in opolnomočeni minister Češkoslovaške

Dr. Ivan Kjoseivanov,
poslanik in opolnomočeni minister Bolgarije

Dr. Drago Marušič,
ban dravske banovine

Vladimir Cukavac,
divizijski general in komandant dravske div. oblasti

Dr. Gregorij Rožman,
knezoškof ljubljanski

Franja dr. Tavčarjeva,
dvorna dama

Dr. Dinko Puc,
župan in mestni načelnik Ljubljane

Dr. Vladimir Ravnihar,
senator in predsednik „Jugoslovenskog pevačkog saveza“

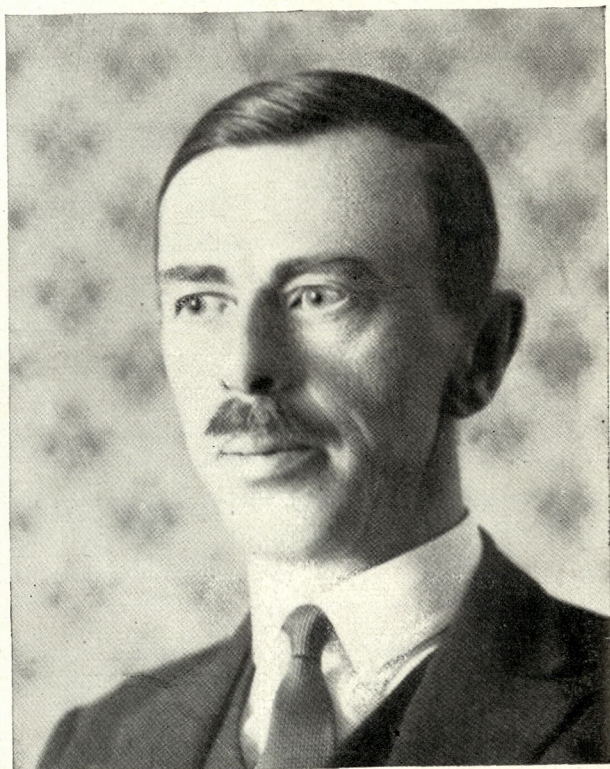
Matej Hubad,
ravnatelj konservatorija v p.

Dr. Fran Novak,
minister socijalne politike in narodnega zdravja.

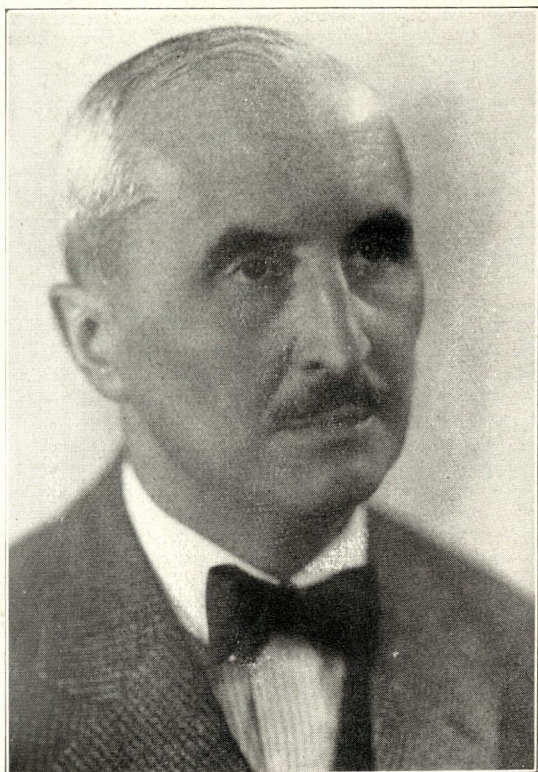
Dr. Ilija Šumenković,
minister prosvete.

Dr. Albert Kramer,
minister n. r.

Dr. Schwarzburg-Günther.
poslanik in opolnomočeni minister Poljske.

Dr. Pavel Wellner,
poslanik in opolnomočeni minister Češkoslovaške.

Dr. Ivan Kjoseivanov,
poslanik in opolnomočeni minister Bolgarije.

Vladimir Cukavac,
divizijski general in komandant dravske div. oblasti.

Dr. Gregorij Rožman,
knezoškof ljubljanski.

Franja dr. Tavčarjeva,
dvorna dama.

Dr. Dinko Puc,
župan in mestni načelnik Ljubljane.

Dr. Vladimir Ravnihar,
senator in predsednik »Jugoslovanskog pevačkog saveza«.

Matej Hubad,
ravnatelj konservatorija v p.

Ing. Krainer Friderik,
predsednik ob »Slavčevi« družtveni 50letnici.

Vilko Bojc:

1884 — 1934

Vsakovrstne jubileje praznujemo. V počeščenje oseb in v počeščenje dela. Pevsko društvo »Slavec« slavi topot jubilej dela. Pol stoletja je stal kot buden čuvar in silen klicar med svojim narodom in to še v dobi, ko je naš narod, stiskan in tlačén, krvavo potreboval kladivarjev, da se je dvignil v vsej svoji moči, se zavedel svojega bistva in svoje sile ter tako z dvignjeno glavo pričakoval svojega odrešenja v svobodni, lepi in solnčni državi, v naši Jugoslaviji! Če se ozremo na to dolgo pot, ki jo je »Slavec« prebrodil, tesno združen z življenjem, čustvovanjem in nehanjem našega naroda, se nam zdi njegovo delo kakor junaška epopeja, saj je šla njegova življenjska pot za enim samim ciljem: dvigati, širiti, ustvarjati in utrjevati kulturo v narodu. To svojo življenjsko pot je »Slavec« okrasil z neštetimi uspehi, ki mu dajejo pravico, da ga prištevamo med tista redka slovenska društva, katerih imena so neločljivo združena z zgodovino našega naroda. V tem letu, ko praznuje na slovesen način zlati jubilej svojega življenja in dela, naj posvedočuje ta knjižica »Slavčeve« nevenljive zasluge za naš

SLOVENSKI NAROD!

Ustanovitev »Slaveca«

Redkokatero slovensko društvo se more ponašati, da ga je ustanovilo naše delavstvo in to še v onem času, ko je tičalo slovensko meščanstvo v globokem spanju svoje narodne zavednosti in pridno nemškutarilo. »Slavec« pa se je rodil sredi našega zavednega delavstva. Slovenski obrtnik, rokodelc in delavec se je začel pred petdesetimi leti sam organizirati in organizacija mu je bila socialno združevanje in hkrati izobraževanje na narodni podlagi. Delavci, ki so bili člani narodne čitalnice v Ljubljani, so čutili ob takratni naši malomeščanski družbi, da so zapostavljeni. Občutili so, da jim ni več mesta v čitalnici, izstopili in prešli v že obstoječe »Delavsko izobraževalno društvo«, ki pa ni bilo izključno slovensko. V tem društvu so predvsem nastopali kot člani pevskega odseka. Internacijonalno socialistično pobarvano »Delavsko izobraževalno društvo«, v katerem so imeli mesta tudi Nemci, slovenskim delavcem nikakor ni prišlo. Zato so iskali čimpreje priliko in obliko, da bi iz tega društva izstopili in si osnovali lastno slovensko delavsko društvo, ki naj bi gojilo predvsem slovensko petje. Po dogovoru svojih somišljenikov je sklical 18. maja 1884. leta Miha Jeločnik shod v gostilni pri »Lozarju« v Rožni ulici, ki se ga je udeležilo nad trideset slovenskih pevcev. Glavna točka dnevnega reda je bil pogovor o tem, ali naj se osnuje novo slovensko delavsko pevsko društvo. Vsi udeleženci tega sestanka so se izjavili soglasno, da naj se tako društvo osnuje. Potem so izvolili začasni pripravljalni odbor, v katerega so bili izvoljeni Miha Jeločnik kot predsednik, Ivan Pajk kot tajnik, za blagajnika Fran Dežman, kot odborniki pa Lavoslav Stibil, Ivan Šturm in Fran Perdán.

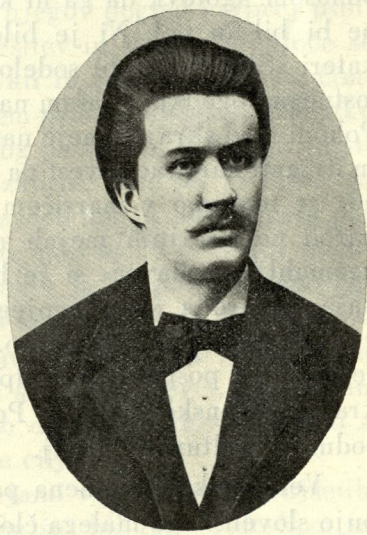
Pripravljalni odbor je izdelal pravila, ki so se na drugem sestanku dne 2. junija 1884. v gostilni pri »Ferlincu« prešetala in z malimi izpremembami tudi sprejela. Ta, drugi zbor je bil še bolj obiskan od prvega, kar je dokaz, da je zanimanje za novo društvo prodiralo v delavstvo. Po razgovoru, kako krstiti novo društvo, se je vnela živa debata in naposled je obveljal predlog Ivana Justina, da se novo društvo imenuje: **Slovensko delavsko pevsko društvo »Slavec«.**

Društvena pravila je takratna deželna vlada s svojim odlokom z dne 9. junija istega leta potrdila, nakar se je vršil 9. julija l. 1884. redni občni zbor in s tem dnem je pričelo društvo »Slavec« svoje plodonosno delovanje.

V prvem odboru so bili naslednji člani: Anton Jeločnik, predsednik; Ernest Petrič, podpredsednik; Janko Pajk, blagajnik; Anton Kavčič, arhivar; odborniki pa Franc Dekval, Franc Dežman, Franc Hribar, Kostelac, Milavec, Fran Perdan, Vinko Pregel, Lavoslav Stibil in Ivan Šturm. Prvi pevovodja je bil Ivan Justin.

Ivan Justin, prvi pevovodja »Slaveca«.

Anton Jeločnik, prvi predsednik »Slaveca«.

»Slavec« do svoje petindvajsetletnice

Novo ustanovljeno slovensko delavsko pevsko društvo »Slavec« je kaj kmalu stopilo v ospredje takratnega našega narodnega življenja. Saj v tistih letih Slovenci razen kamniške »Lire« še niso imeli nobenega društva, ki bi s petjem sodelovalo pri narodnih prireditvah. »Slavec« je bil torej med prvimi, ki je deloval s pesmijo na narodnem polju.

»Slavec« je zlasti v tej pomembni dobi našega narodnega življenja velevažen faktor na polju slovanske pesmi in je mnogo dosegel na polju socijalnega delovanja in življenja, še več pa na polju narodne probuje. Prevzel je dedščino starih Slovanov — našo slovansko pesem, gojil jo je, čuval in širil ter si s tem pridobival veljavo v narodu. S pesmijo je prodril v vse plasti slovenskega naroda. »Slavec« lahko s ponosom ugotovi, da ga ni kraja v naši ožji domovini, kjer ne bi bil in pel. Ni je bilo skoro narodne slavnosti, pri kateri »Slavec« ne bi sodeloval, ni ga bilo veselega ali žalostnega dogodka v našem narodnem življenju brez »Slavca«. Pohodi med skrajne meje naše domovine z namenom, bodriti in dvigati narodno zavest pa so najlepša njegova dela. »Slavcu« se moramo v marsičem zahvaliti, da smo ohranili naš narod na skrajnih mejah naše slovenske zemlje čvrst in neomahljiv. »Slavec« si je bil ravno v teh najhujših časih našega naroda svest svojega narodnega poslanstva in ga vršil vestno in požrtvovalno. Kjerkoli se je kazala potreba, je »Slavec« pospeševal, podpiral in ščitil to, kar so zidali takratni slovenski voditelji. Postal je uvaževan in odličen narodni in kulturni činitelj.

Velikanskega pomena pa je »Slavec« predvsem za probujo slovenskega malega človeka. Pod njegovim okriljem so se zbirali delavci, obrtniki in mali uradniki. Oživil in iz-

obrazil je delavski element, kar je njegovo najlepše kulturno delo. Svojo naobrazbo je ta naš mali človek črpal ob svojem ognjišču, v svoji organizaciji in je sam ob sebi, ob svoji pomoči postal važen kulturni sodelavec. Tako je delavec, obrtnik, rokodelc in mali uradnik postal sotrudnik pri narodnem delu.

V socialnem oziru je »Slavec« izpolnil popolnoma svojo nalogo. Združeval je na svojih prireditvah vse narodne elemente in jih ob prijetni naši pesmi bratil. Padale so razlike stanu in poklicev, dvigala in utrjevala se je skupna slovenska narodna zavest.

Že v tej dobi pa se javlja pri »Slavcu« še druga, močnejša in za nas velevažna zavest — slovanske vzajemnosti. Ni mu več dovoljno, da si osvaja slovensko zemljo s pesmijo, da prebudi sleherno našo vasico k veselejšemu in silnejšemu pulzu narodnega življenja, marveč gre njegovo hotenje za tem, da se poveže vse slovanske rodove k skupnemu idealu: ojačiti slovansko moč, dvigniti Slovanstvo, da postane odločujoč činitelj v svetu. Zato je šel njegov pogled najprej proti jugu, odkoder je slutil edino rešitev in solnce bližajoče se svobode. Navezal je stike s Hrvati in Srbi in hitel, da čimpreje sam poleti mednje in si s tem pridobi krepke zaveznike za svoje narodnostno delo. Žalibog pa so bile »Slavcu« v tisti dobi meje proti bratom Srbom zaprte, zato pa je češče in češče pohitel med Hrvate. Na severu mu je bila odprta pot med brate Čehe in Slovake. In te poti se je »Slavec« pogostokrat posluževal. S svojimi pevci je prepotoval lepo češkoslovaško zemljo in seznanjal severne brate z našo lepo slovensko pesmijo. Pridobil si je simpatijo in ljubezen in tako dosegel, da so začeli tudi ti slovanski pevci, hrvaški in češki, prihajati v našo slovensko domovino in se skupno z nami ogrevali za skupne narodne cilje.

Med temi »Slavčevimi« turnejami v prvih petindvajsetih letih naj omenimo samo najvažnejše: bil je v Voloskem in Opatiji, v Zagrebu in Sisku, v Pragi in Taboru. Vse te tur-

neje so bile eni izmed najlepših dni njegovega delovanja. Med vsemi slovenskimi društvi je »Slavec« prvi na čeških, slovaških in hrvatskih tleh utrdil in slavil združenje slovenskih pevcev in slovanske pesmi. Ni čuda torej, da je bil »Slavec« tisti, ki je sprožil in deloval, da se je realizirala ravno ob proslavi njegove 25 letnice ideja po ustanovitvi »Zveze slovenskih pevskih društev«.

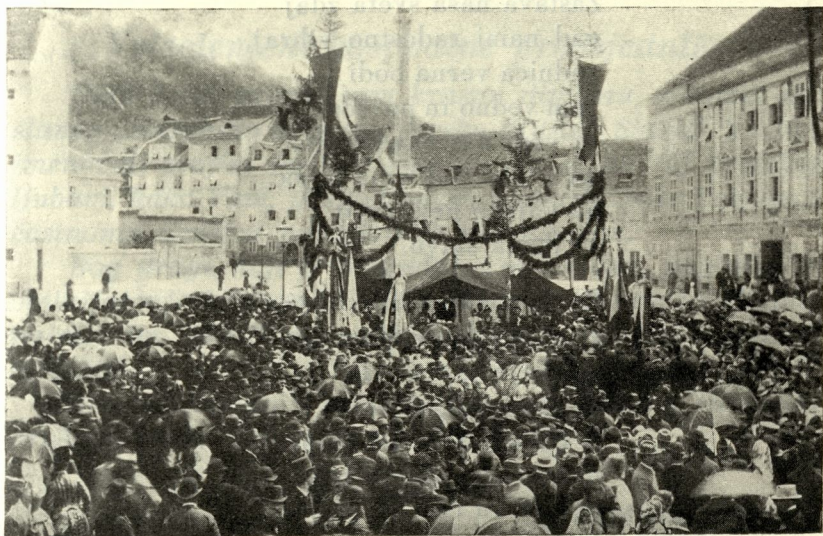
Med hrvatskimi pevskimi društvi so bile najprisrčnejše vezi med »Slobodo« v Zagrebu in »Slavcem«. Pri vsaki priliki, kadar je »Slavec« posetil Zagreb in to je bilo čestokrat, ga je »Sloboda« z odkrito bratsko ljubeznijo sprejemala, če pa je bila v Ljubljani kakšna »Slavčeva« proslava, je bila »Sloboda« gotovo prisotna. Te bratske vezi so ostale trdne in trajajo še danes.

Razvoj »Slavca« na pevskem polju je tesno združen z zgodovino slovenske opere v Ljubljani. Kdor koli bo pisal o zgodovini te naše najvišje glasbene ustanove, ne bo mogel preiti mimo dejstva, da je baš »Slavec« dvigal in utrjeval našo opero v prvih razvojnih dobah. Ko se je ustanavljala slovenska opera za novo deželno gledališče, je uvidelo »Dramatično društvo«, od katerega je zavisela usoda slovenske Talije, da se more dober operni zbor sestaviti le iz izvežbanih »Slavcev«. »Dramatično društvo« je storilo ta korak in to v toliko lažje, ker je »Slavec« nekajkrat že samostojno nastopil. Tako je n. pr. en del »Slavca« pel 1. marca 1885. v »Zapravljivcu«, 6. decembra istega leta v »Starem korporalu«, 21. januarja 1886. v burki »Tambor v Puebli«. Leta 1891. je pristopil del »Slavca« k »Dramatičnemu društvu« kot stalni operni zbor. Žel je s svojimi nastopi za takratno dobo odlično pohvalo v slovenski javnosti. Slovenska opera je na ta način pridobila stalen pevski ansambl, iz katerega so se mnogi pevci razvili v splošno priljubljene in cenjene soliste.

Kakor je »Slavec« še v začetku svojega vsestranskega razvoja deloval z roko v roki z »Dramatičnim društvom«, tako je sodeloval tudi z ostalimi narodnimi društvi v Ljubljani in po deželi. V vseh društvih je vladala tedaj enotna in ozka

povezanost, ki je temeljila na skupnem cilju: v povzdigi časti slovenskega imena in v napredku naroda. »Družba sv. Cirila in Metoda«, ljubljanski »Sokol«, »Slovensko pisateljsko društvo«, društvo »Narodni dom« in naš »Slavec« so tedaj vodili naše narodno življenje ob najožjem sodelovanju slovenske duhovščine kakor tudi druge posvetne inteligence.

To izredno delavnost »Slavca« so v tej dobi visoko cenili slovenski velmožje. Ko je »Slavec« 10. julija 1887. l. razvil svojo društveno zastavo na šentja-

Slavnost razvitja »Slavčeve« zastave, dne 10. julija 1887, na Sv. Jakoba trgu v Ljubljani.

kobskem trgu v Ljubljani, so se te slavnosti udeležili poleg ogromne množice slovenskega ljudstva tudi dr. Josip Vošnjak, ki je imel ob tej priliki slavnostni govor, dalje državni poslanec Ivan Murnik, prvi slovenski župan v Ljubljani Peter Grasselli, predsednik trgovske in obrtniške zbornice, deželni poslanec Josip Kušar, starosta ljubljanskega »Sokola« Ignac Valentinčič, predsednik ljubljanske čitalnice dr. Karel Bleiweis-Trsteniški, kot zastopnik ljubljanskega

knezoškofa dr. Misije stolni prošt Jarc in mnogi drugi. Kumica društveni zastavi je bila soproga deželnega predsednika Andreja barona Winklerja, nje namestnica pa gospa Marija Murnikova. Društvu na čast pa je spesnil »Slavčev« častni član Simon Gregorčič, pesnik naše solnčne Goriške krasno pesem:

NAŠA ZASTAVA.

Zastava naša sveta zdaj
nad nami radostno vihraj,
vodnica verna bodi
nam vedno in povsodi!
Ti vodi nas navdušujoč,
mi s tabo pojdemo pojoč
na vojsko nekrvavo
za doma slavo.

Za dom gorko ima srcé,
za delo krepke pa roké.
za petje jasna grla
ta četa naša vrla.
A delo, čut in spev glasan
naj domu služi v trdno bran
in rast in čast in slavo
pod to zastavo!

To pesem je uglasbil društvu na čast tudi njegov častni član, skladatelj Anton Foerster. Odslej je ta pesem spremljala »Slavca« kot bojni klic skozi vso dolgo petdesetletno dobo.

Tretji častni član »Slavca« je veliki Jugoslovan djakovski škof dr. Juraj Strossmayer. Leta 1888., ko je praznoval veliki škof svojo petdesetletnico mašništva, je »Slavec« imenoval Strossmayerja za svoje častnega člana. 18. marca istega leta je priredil »Slavec« njemu v čast koncert, katerega pa je takratna avstrijska vlada skušala na vse

mogoče načine preprečiti. Že najeta vojaška godba je tik pred koncertom odpovedala, vlada pa je prepovedala tudi slavnostni govor slovenskega književnika Antona Trstena j a k a. Vendar se je koncert kljub temu vršil ob sijajni udeležbi slovenske javnosti in žel presenetljive uspehe tudi v nacionalnem pogledu.

Škof Josip Juraj Strossmayer se je zato veliko počastitev zahvalil društvu in njegovemu predsedniku s sledečim, nad vse zanimivim pismom:

Velecienjeni gospodine predsedniče.

Ovih dana primio sam krasnu diplomu, s kojom me slavno „Slovensko delavsko pevsko društvo Slavec“ izvolilo imenovati svojim častnim članom. Ja se na toj bratskoj ljubavi, kako Vam, gospodine predsedniče, tako i celomu častnomu društvu ponajtoplije zahvaljujem.

Bog dragi, koji je pravedan i milosrdan, pogledao u obilnijoj mjeri danas na rođjenu braću Slovence i Hrvate, pa dao im uživati onu srieću, koju su svojom čestitosti zaslužili!

Blagoslavljajué i pozdravljajué sve članove slavnoga društva, jesam sa bratinskom ljubavlju

Vaš

*Strossmayer s. r.
biskup.*

U Djakovu, 25. svibnja 1888.

Med svoje častne člane šteje »Slavec« v tej dobi tudi slovenske skladatelje dr. Benjamina Ipavca, Antona Nedvėda, Srečka Stegnarja in F. S. Vilharja. Vsi ti skladatelji poleg že preje imenovanega Antona Foersterja so posvečevali »Slavcu« svoje krasne skladbe, katere je »Slavec« prepeval z navdušenjem širom naše lepe domovine in tudi preko njenih meja.

Nevenljivih zaslug za društvo si je pridobil društveni častni član Ivan Meden, ki je slovel kot izboren te-

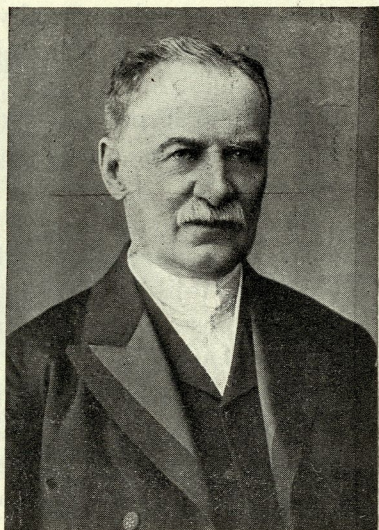
norist. Mnogo let je sodeloval na »Slavčevih« koncertih in veselicah kot solist. Bil je privlačna sila in ljubljenec našega občinstva. Deloval je požrtvovalno in nesebično v korist društva in povzdigo slovanske pesmi, zato ga »Slavec« ne bo pozabil.

Leta 1889. je imel »Slavec« svojo društveno petletnico in se je dal pri tej priliki pevski zbor prvokrat slikati.

L. 1894. je »Slavec« imenoval med svoje častne člane tedanjega deželnega predsednika, Goričana barona Andreja Winklerja, ki je bil društvu prav posebno naklonjen.

»Slavcu« je šlo na roko pri vseh njegovih prireditvah tudi zavedno slovensko ženstvo. Naše narodno ženstvo je igralo v tisti dobi veliko in značajno vlogo. Spremljalo in aktivno je sodelovalo v narodnem življenju in doprineslo s svoje strani velike, a prostovoljne in dragovoljne žrtve. Izmed odličnih dam, ki so stale »Slavcu« ob strani in mu pomagale pri njegovem vseskozi narodnem delu, moramo omeniti baronico Winklerjevo, soprogo deželnega predsednika, go. Franjo dr. Tavčarjevo, sedanjo dvorno damo, go. Marijo Murnikovo, soprogo svetnika in drž. poslanca Ivana Murnika in go. Elizabeto Zabukovec. Toda tudi druge zavedne slovenske žene so vzljubile »Slavca«, čemur priča društvena zastava, ki jo diči mnogo krasnih svilenih trakov, ki so jih sešile in zvezle navdušene Slovenke.

Eminentno kulturno delo našega »Slavca« pa se zrcali v njegovem delu na združitvi slovenskih in slovanskih pevskih društev v skupne matice. Temu trudu »Slavca« se moremo zahvaliti, da je prišlo že ob priliki njegovega desetletnega obstoja l. 1894, ki ga je proslavil kar najsvetaneje, do ustanovitve »Zveze slovenskih pevskih društev«. »Slavec« je postal najvernejši, pa tudi najdelavnejši član te zveze. Kakor je proslava desetletnice društvenega obstoja rodila »Zvezo slovenskih pevskih društev«, tako lahko trdimo, da je društvena petindvajsetletnica bila zibelka »Zveze slovanskih pevskih društev«.

Ivan Meden, sloveči slovenski tenorist
in častni član »Slavca«.

Pevski zbor »Slavca« l. 1889, ob društveni 5letnici. — 1 Ivan Meden, častni član,
2 Ignacij Valentinčič, predsednik, 3 Ohm Janušowsky, 4 Ivan Dražil, podpredsednik.

Da je mogel »Slavec« razviti toliko vsestranske delavnosti, se ima predvsem zahvaliti svojim agilnim predsednikom in pevovodjem. Člani in vodstvo društva so imeli pri tem res izredno srečno roko. V prvih petindvajsetih letih je društvo imelo le pet predsednikov. Prvi, Anton Jeločnik, mu je pomagal na noge, da je prebrodil začetne težkoče, nadaljni Josip Vidmar, Franc Sakser, Ignacij Valentinčič in Ivan Dražil pa so vodili društvo od triumfa do triumfa. Delovanje g. Ivana Dražila pa je toliko spojeno s petdesetletnim delom »Slavca«, da zasluži posebnega obravnavanja.

Društveni pevovodje so bili v tej dobi: prvi Ivan Justin, Srečko Stegnar, Oton vitez Janušovsky, Ivan Pijaneckí, Vekoslav Sachs, Pavel Gorjup, Bajde in Hilarij Benišek. Vsi ti so dvignili pevski zbor »Slavca« na višino najboljšega slovenskega zbora.

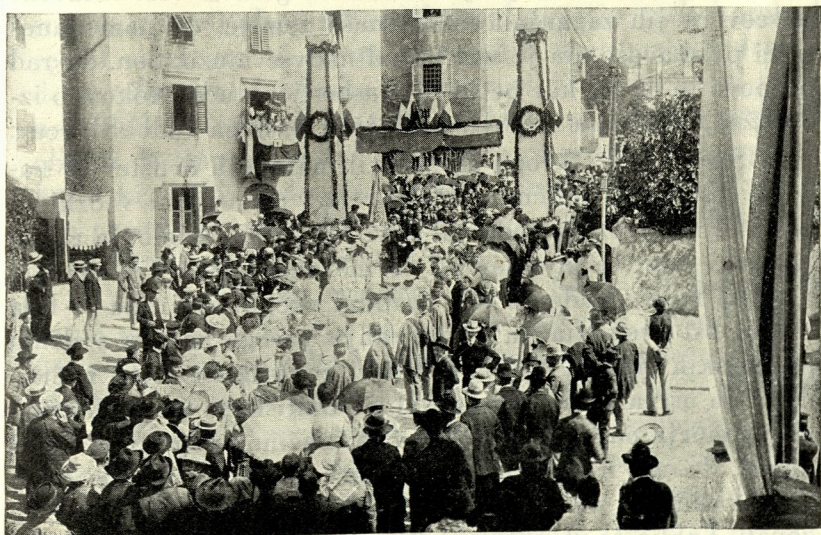
Meseca junija 1906. se je vršil izlet v Opatijo s posebnim vlakom. Udeležilo se ga je 50 pevcev in mnogo ljubljanskega občinstva. Na kolodvoru v Matuljah so pozdravili »Slavca« društvo »Lovor« z zastavo, »Dramatično pjevačko društvo«, »Hrvatski Sokol« z zastavo. V imenu Hrvatov ga je pozdravil pisatelj Emil Car, zahvalil se je Dražil. Pod slavolokom v Voloskem je pozdravil načelnik dr. Andrej Stanger, narodne dame pa so pripele trak na »Slavčevo« zastavo. Volosko in Opatija sta bila v zastavah. Opoldne je bil banket v »Narodnem domu«, katerega so se tudi udeležila društva iz Reke, Sušaka in Bakra. Večerni koncert se je razvil v veliko ljudsko slavnost. »Slavec« je bil prvi, ki je poletel na kršna istrska tla.

Društveni lokali so bili priložnostni. Prvi je bil v že imenovani gostilni pri »Lozarju« v Rožni ulici. Najlepše pa se je mogel »Slavec« razviti šele v času, ko je dobil v »Narodnem domu« krasne in društvu popolnoma odgovarjajoče prostore.

Ob svoji 25 letnici je »Slavec« štel 10 častnih članov, 43 ustanovnih članov in 302 podporna člana. Redni pevski zbor pa je štel 95 pevcev.

Slavnost »Slavčevce« 10 letnice, dne 8. julija 1894. — Pozdrav gostov pred mestnim magistratom.

Izlet »Slavca« v Opatijo, dne 29. junija 1906. — Sprejem gostov po narodnih društvih in pozdrav po županu dr. Stangerju pred slavolokom.

Od petindvajsetletnice do petdesetletnice 1909 — 1934

V drugem četrtsotletju svojega življenja je »Slavec« deloval prav v isti smeri: širil je pevsko kulturo, dvigal in utrjeval narod v njegovi narodni zavesti. To eminentno nacionalno delo je dajalo »Slavcu« še nadalje pravico do njegovega obstoja. Sadovi tega delovanja »Slavca« so se povsod kazali. »Slavec« je v teku let pevsko naobrazil na stotine pevcev, ki so se menjajoč svoje bivališče in poklice razkropili na vse strani slovenske zemlje. Ti pevci so bili kakor semena vržena v veter: kamorkoli prilete, tam vzklijejo in rode. Marsikateri kraj se ne bi danes ponašal s svojim pevskim zborom in marsikateri pevski zbor ne s svojim odličnim solistom, če ne bi življenjska usoda trgala iz vrst »Slavca« pevcev in jih zaganjala širom naše zemlje. Če nam danes tujci priznavajo, da je naš narod nadvse muzikalen, da rad prepeva in da je, kar petja in glasbe tiče, tudi strokovno izobražen, gre temu dejstvu precejšna zasluga tudi »Slavcu«.

»Slavec« je v krogu slovenskih narodnih društev še nadalje zavzemal odlično pozicijo. Stal je z vsemi v ozki in prijateljski zvezi in podpiral s svojim njihovo delo. In ravno tej ozki, bratski povezanosti se moramo zahvaliti, da se je v toliki meri storilo za naš narodni preporod, in da je bila odbita ost preganjanju in zatiranju našega naroda s strani avstrijskih oblasti. Najsi so Nemci govorili in delali načrte, da bodo ustvarili en sam narod od Baltiškega pa do Jadranskega morja najsi so skušali na sto načinov pogeramaniti naš narod, dosegli niso ničesar. Slovenci smo odbijali vse te napade s tem, da smo se kulturno in prosvetno še bolj izobraževali. Lahko je zlomiti in izbrisati iz karte narodov neciviliziran in neuk narod, izobraženega nikdar! Ta silen pa zdrav

odpor našega naroda proti nasilnosti germanizatorjev je izzval še močnejši pritisk zlasti v očigled zunanjih dogodkov, ki so bili povod porastu nacijonalne zavednosti in moči nemškega naroda. Avstrijske oblasti so dobro vedele, kje je treba zagrabiti, da stro odpor v narodu. Začele so sistematično preganjati in ovirati naša nacijonalna društva v njihovem delovanju. Prav posebno pa so oblasti skrbele zato, da odrežejo našim društvom vsake zveze z drugimi slovanskimi društvi. Vendar tudi tega niso mogli popolnoma preprečiti.

Tudi »Slavcu« je bilo usojeno, da je moral prenašati preganjanje s strani avstrijskih oblasti. Ko je najstarejše srbsko pevsko društvo v Beogradu »Stanković« proslavljalo zlati jubilej svojega plodnosnega dela na pevsko-nacijonalnem polju, se je te proslave sklenil udeležiti tudi »Slavec«. Tedanje avstrijske razmere pa so to onemogočile. Še manj pa je Avstrija dovoljevala, da bi stopila naša društva v zvezo z bolgarskimi.

Nekoliko lažje je bilo obdržati stike s Hrvati, Slovaki in Čehi, vendar je tudi na te zveze gledala oblast precej ljubosumno, spremljala s pravo skrupuloznostjo vsak korak, ki je bil usmerjen od strani slovanskih nacijonalnih društev, da se afirmira slovanska vzajemnost. »Slavec« se ni strašil ne truda ne napora pa tudi ne budnega očesa avstrijskih oblasti. Še naprej je hodil na svoje zmagoslavne turneje po hrvatski, češki in slovaški zemlji, sprejemal s pravo slovensko gostoljubnostjo Hrvate, Čehe in Slovake, kadarkoli so prihiteli v belo Ljubljano.

Tako je bilo do svetovne vojne. Sredi splošne in grozotne morije in klanja pa je tudi »Slavec« utihnil s svojo pesmijo. Vojna je pobrala skoraj vse pevce pod svoje krvavo okrilje. Zato pa je takoj po vojni, menda kot prvo slovensko pevsko društvo zopet zapel. Zdaj veselo in svobodno, saj je dočakal cilj svojega dolgoletnega delovanja: osvobojenje slovenskega naroda in združitev Slovencev, Hrvatov in Srbov v eni, svobodni državi, v lepi Jugoslaviji. Takoj po prevratu se je postavil v službo vsem, ki so bili tedaj poklicani, da

urede razmere v svobodni domovini po razdejanju, ki ga je zakrivila nesrečna vojna. Vse svoje sile je »Slavec« dal na razpolago narodu, ki je potreboval tačas hitre pomoči, da je lahko prešel preko prestanega gorja.

Tudi po vojni je »Slavec« nadaljeval svoje delo v istem pravcu kot preje vsa dolga leta. Zbiral je pevce, gojil lepo našo slovensko pesem, širil in dvigal pevsko kulturo in s tem še nadalje izobraževal naš narod. Za razvedrilo je prirejal še nadalje vsako leto maškerade, Martinove in Silvestrove večere ter družabne sestanke in izlete. Vse do leta 1924., dokler mu je bila zasigurana eksistenca s tem, da je imel lastne prostore v »Narodnem domu«, je procvital, se širil in napredoval. Imel je močan pevski zbor: 45 pevk in 50 pevcev. Z dnem pa, ko so bili »Slavcu« odpovedani društveni prostori v »Narodnem domu«, se je pričela kriza, ki jo mora vsako društvo enkrat prestati. Radi pomanjkanja prostorov »Slavec« ni mogel delovati tako kot preje. Ta kriza je trajala vse do leta 1931., ko je prevzel društveno vodstvo mladi in agilni predsednik ing. Friderik Krainer, ki stoji še danes »Slavcu« na čelu. »Slavec« je dobil svoje društvene prostore prav tam, kjer se je rodil v Rožni ulici pri »Lozarju«. S trenutkom vselitve v ta lokal, ki ga skoraj lahko imenujemo gnezdo »Slavca«, se je pričela zopet doba napredka in doba uspehov. »Slavec« se poživljen in prenovljen vrača v dobo napredka tako v moralnem kakor tudi v materialnem pogledu. Pevski zbor se je izpopolnil z novimi delavnimi močmi, ki delajo v procvit naše lepe slovenske pa tudi slovanske pesmi. Proslava društvene petdesetletnice pa bo samo odraz tega vsesplošnega napredka in nov fundamentalni kamen za bodočnost!

Izlet v Prago

Izletni poročevalec piše o tem izletu med drugim:

Dne 15., 16. in 17. avgusta 1908. se je vršil izlet v zlato Prago. Dne 14. avgusta ob 6. uri zvečer smo dospeli v Prago. Pozdravili so nas na kolodvoru v imenu »Zveze čeških pevskih društev« tajnik Jaroslav Tureček, v imenu »Slovanskega kluba« tajnik Stanislav Forman, v imenu pevskega društva »Hlahol« podpredsednik Rudolf Lichtner, v imenu razstavnega odbora predsednik Macháček.

V soboto predpoldne smo se zbrali na jubilejski razstavi.

V industrijski palači nas je pozdravil predsednik razstavnega odbora Macháček in predsednik »Zveze čeških

Izlet »Slavca« na jubilejno razstavo v Pragi, v dneh 15. do 17. avgusta 1908.
1 Dr. Motejl, predsednik »Zveze čeških pevskih društev«, 2 Jaroslav Tureček, tajnik
3 Ivan Dražil, predsednik »Slavca«, 4 Hilarij Benišek, pevovodja »Slavca«.

pevskih društev« dr. Motejl. Zahvalil se je Ivan Dražil.

Ob 2. uri popoldne skupen obed na razstavi. Po obedu zopet ogledovanje razstave.

Ob 4. uri prvi koncert v koncertni dvorani na razstavi. Zvečer skupna večerja »u Pátků«.

Obed na krasnem otoku Strelskem. Po obedu smo odšli po električni železnici na razstavo, kjer se je vršil s polnim uspehom drugi koncert. Potem ogled razstave. Zvečer smo se ločili od razstave zapevši nekaj pesmi na terasi. »Slava Slovincem!« je klicalo občinstvo in ni hotelo pevcev pustiti iz razstave. Ali morali so dalje in šli so na Žofinjski ostrov.

Tu je bil zvečer prijateljski večer, posvečen »Slavcu« na Žofinjskem otoku. »Slavec« je bil v gosteh Osrednje zveze. Pričakovali so nas pevci in pevke »Škroupa« in zastopniki mnogih društev. Bilo je mnogo odličnega občinstva. Bili smo krasno pogoščeni. Dr. Motejl je napil »Slavcu«.

V ponedeljek odhod v Tabor.

Ob 10. smo dospeli v staro husitsko mesto Tabor. Na kolodvoru nas je pričakovala velika množica ljudstva, na čelu venec dražestnih gospic in pevsko društvo »Hlahol« s predsednikom Tutterjem. Po pozdravih je zapel »Slavec« »Slovenec sem«, češka dekleta so ga obsipala s cvetkami. Drugi sprejem je bil v mestni hiši, kjer nas je pozdravil županov namestnik Tiebl z občinskim svetom. Mestna občina nam je priredila v hotelu »Solnce« banket, katerega so se udeležili vsi odlični možje Tabora. Podžupan Tiebl je govoril prvi. Rekel je: »Ne bojmo se, ljubimo se, ne vdajmo se!« Potem predsednik »Hlahola«, Bervida, Dražil in Kopač.

Zvečer koncert v »Sokolskem domu«. Nastop »Slavca« in »Hlahola«. Navdušenje nepopisljivo. Občinstva vse polno.

Poset jubilejne razstave in bratskega češkega naroda ostane »Slavcu« v neizbrisnem spominu. Bili smo svedoki najiskrenejših simpatij in odkrite bratske ljubezni povsod, kamor smo prišli. Uverili pa smo se tudi, da bratski češki

narod sprejema svoje slovanske brate z enako ljubeznijo brez ozira na njihov poklic. »Slavec« ni hrepenel po šumnih sprejemih, šel je v Prago, da se navduši za svoje ideale in narodno delovanje.

V Pragi je nastopilo 40 pevcev.

»Zlatá Praha« (štev. 48., 1908) je prinesla fotografirano skupino slovenskih izletnikov v Pragi, a »Veěstník pěvecký a hudbený« (štev. 9., 1908) je priobčil obširno in laskavo poročilo o »Slavčevih« nastopih v Pragi in Taboru. Poročevalec konstatira, da je društvo osnovano na zdravi demokratski podlagi, v njegovi sredi so namreč uradniki in obrtniki in da je to vobče prvi korporativni obisk slovenskega pevskega društva v Pragi.

Imenovani list piše med drugim:

Přinášíme pěkný obrázek »Slavece« a jeho průvodčích na výstavě provedený, kde v první řadě od levé strany k pravé zříme: jednatele Turečka, pokladníka Bervidu, sbornístra Beníška, předsedu »Slavece« Dražila s chotí, pí. Bervidovou, pí. Lebárovou (Slovinka), pí. dr. Motejlovou, pí. Formanovou a vedle její dítek starostu dra. Motejla, za ním a vedle učitele p. Lichtnera a p. Kučeru z »Hlaholu« pražského a na kraji sekretáře Slovanského klubu p. Formana. V předposlední řadě nahoře křížkem označený Slovinec, 23-letý. bratr Rudolf Lunder, byl při lublaňských bouřích brzo po svém návratu z krásného výletu pražského tragickou náhodou vojskem zastřelen.

Po všech těch krásných dnech, jež zanechaly v nás dojmy nesmazatelné a jež i u bratří Slovinců dle všech nadšených projevů ústních i písemných nikdy z paměti nevymisejí, věříme pevně, že ono vřelé volání »Na shledanou v Lublani — v bílé Lublani!« nebylo mluveno do větru, ale že napřesrok tisknouti si budeme s bratry Slovinci i Chorvaty o slavných dnech lublaňských ruce a tím položen bude přirozený základ k novému článku organizace Slovanstva »Svazu pěvectva slovanského«. V takových nadějích končíme my toužebným »Na shledanou!«

Važnejši dogodki v »Slavecem« življenju zadnjih 25 let

Proslava 25 letnice.

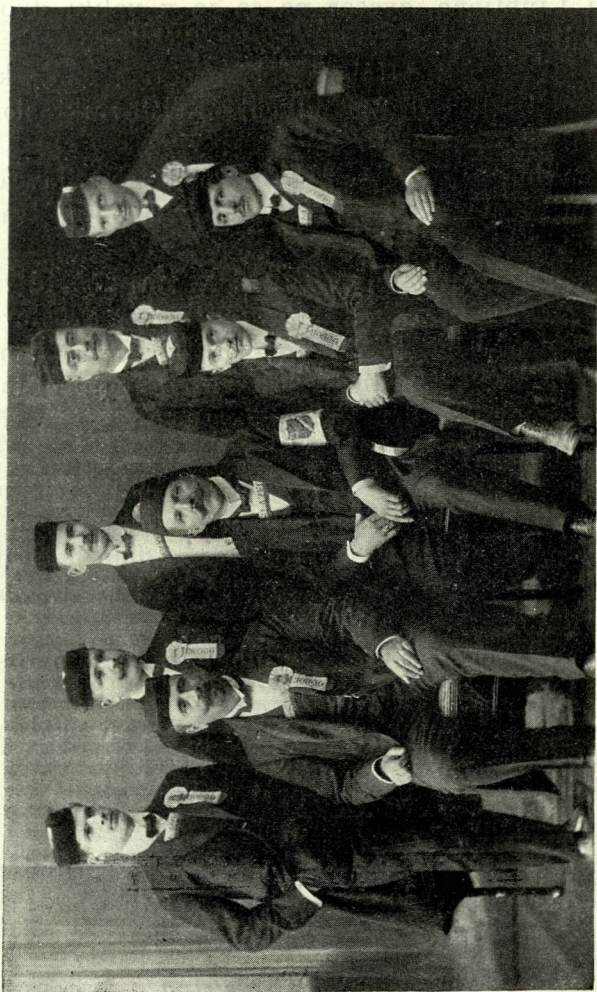
»Slavec« je slavil v dneh od 27. do 29. junija 1909. leta srebrni jubilej svojega dela. Ta proslava je bila veličastna manifestacija slovanske pesmi in slovanstva sploh. Pokazala je, da je »Slavec« ono društvo, katerega veliko nacijonalno delo spoštujejo in cenijo ne samo Slovenci, marveč tudi Hrvati, Čehi in Slovaki. Vsi ti so prihiteli v velikem številu v Ljubljano in s svojo navzočnostjo dvignili značaj te proslave. Žalibog je avstrijska vlada prepovedala, da bi »Slavec« povabil v Ljubljano tudi Srbe, ki pa so bili kakor tudi Bolgari sami po svojih listih obveščeni o poteku te manifestacijske prireditve.

Proslave 25letnice se je udeležilo nad devetdeset slovan-
skih pevskih društev in zborov in sicer 17 čeških, 15 hrvat-
skih in nad 60 slovenskih ter mnogo drugih društev in korpo-
racij. Bila je to ena največjih slovenskih pevskih slavnosti.
Med odličnimi pevskimi društvi so se nahajali tudi zastop-
niki: »Ustředni jednota zpěváckých spolků českoslovan-
ských« v Pragi; »Savez hrvatskih pjevačkih društava« v
Zagrebu; »Zveza slovenskih pevskih društev« v Ljubljani;
»Zveza narodnih društev na Goriškem« v Gorici; »Odbor
za primorska društva« v Trstu. Izmed pevskih društev, ki
so se korporativno udeležili slavnosti, naj omenimo »Hla-
hola« iz Prage (60 pevcev) in »Slobode« iz Zagreba (50
pevcev).

Na proslavi so bili navzoči poleg najodličnejših dosto-
janstvenikov iz Češke, Hrvatske in Slovenije tudi državni

poslanci: Ivan Hribar, župan ljubljanski, Vaclav Klofač iz Prage in Otokar Ribař iz Trsta.

Program proslave je bil pester in slikovit. V nedeljo 27. junija se je razvil sprevod po mestu, katerega se je

Odbor »Slavca« ob slavnosti društvene 25 letnice, v dneih 26. do 29. junija 1909.
(Od leve na desno) sede: Matej Oblak, Ivan Dražil, predsednik, Ludovik Černe ml.,
Pavel Hirsman, Stojte: Fran Korinšek, Ivan Vehar, Miro Kameusek, Valentin Kopitar,
Rudolf Mali.

udeležilo na tisoče ljudi, med katerimi je bilo tudi par sto slikovitih slovenskih in hrvatskih narodnih noš. Popoldne istega dne se je vršila v drevoredu »Zvezde« velika ljudska

veselica, ki se je je udeležilo okrog 12.000 ljudi in na kateri je nastopilo nad 900 pevcev v skupnih zborih. V ponedeljek, 28. junija se je dopoldne vršilo v veliki dvorani »Narodnega doma« slavnostno zborovanje, popoldne so si gostje ogledali znamenitosti Ljubljane, zvečer pa se je v veliki dvorani »Uniona« vršil koncert skupnih slovanskih zborov. Po tem koncertu je bil na vrtu »Uniona« slavnostni komerz, kate-rega so se udeležili tudi vsi odlični predstavniki slovenskega naroda.

Veliko naklonjenosti do proslave 25letnice »Slavca« je pokazal tedanji ljubljanski občinski svet z županom Ivanom Hribarjem na čelu.

Na že omenjenem slavnostnem zborovanju se je vršila debata o ustanovitvi »Zveze slovanskih pevskih društev«, ki naj bi že v tistem času štela okrog 600 društev, med njimi 70 hrvatskih in 41 slovenskih. O tej zvezi je poročal tajnik »Zveze čeških pevskih društev« Jaroslav Tureček. Njegova izvajanja so izzvala velikansko navdušenje vseh prisotnih. Na zborovanju je bil izvoljen tudi že pripravljalni odbor, ki naj za ustanovitev vse pripravi.

Žal pa je predvojna in vojna doba vse delo ustavila in šele po vojni je prišlo do ustanovitve »Zveze slovanskih pevskih društev«.

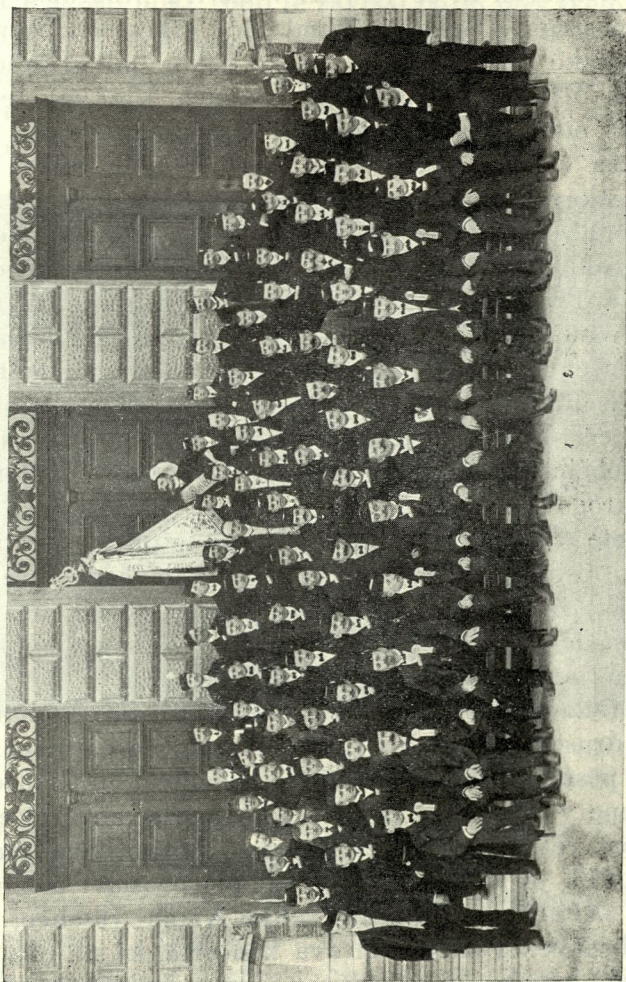
Proslava 25letnice »Slavca« je bila i za Ljubljano samo kakor tudi za vso Slovenijo eden največjih dogodkov v tistem letu. Utrdile so se še bolj bratske vezi med nami, Hrvati in Čehi, kar je bilo važno z ozirom na velik čas, ki se je bližal in ki je zahteval v prvi vrsti najožjega sodelovanja vseh Slovanov v takratni avstroogrski državi. O proslavi so pisali slovenski, češki, hrvatski, srbski in bolgarski listi tople članke in s tem še bolj povzdignili njen značaj.

»Slavec« do svetovne vojne.

Leta 1910. se je »Slavec« udeležil 50letnice »Hlahola Taborskega« v Taboru na Češkem, 50letnice pevskega društva »Zora« v Karlovcu, sodeloval na proslavi 25letnice

družbe sv. Cirila in Metoda in sam dvakrat nastopil v Ljubljani s samostojnim koncertom.

Leta 1911. je zanesla pot »Slavca« zopet na Češko. Udeležil se je 50letnice praškega »Hlahola«. Ta obisk na Češko-

Pevski zbor »Slavca«, ob slavnosti društvene 25 letnice, v dneh 26. do 29. junija 1909.
1 Ivan Dražil, predsednik, 2 Hilarij Bemšek, pevovodja.

slovaško je pomenil pravi slavnostni triumf slovanske ideje. Čehi in Slovaki so prirejali »Slavcu« na vseh večjih postajah krasne sprejeme, pevce obsipali s cvetjem in jih poljubljali.

Pevcem so bili na čeških železnicah na razpolago vozovi prvega razreda. Posebno prisrčni sprejemi so bili v Budjevicah, v Mezimosti in v Taboru. V Pragi je slovenske goste sprejelo z navdušenim vzklikanjem na tisoče ljudi. Na večernem koncertu, ki se je vršil v okviru programa proslave, je nastopil z nekaj točkami tudi »Slavec«. »Slavec« je bil gost tako mestne občine praške kakor tudi »Hlahola« v Pragi in »Hlahola« v Kral. Vinohradych, kjer mu je bil v natlačeno polni dvorani krasnega »Narodnega doma« prirejen časten večer v navzočnosti najodličnejših čeških dostojanstvenikov.

Leta 1912. je »Slavec« četrtič posetil Češko, ker se je odzval povabilu in priredil koncert v Kolinu. Med potjo se je ustavil v Pragi in v Kral. Vinohradych, kjer je bil gost »Hlahola« vinohradskega. V Pragi so »Slavca« po sprejemu čakale kočije, da so si pevci v hitrici ogledali znamenitosti zlate Prage. Ravno tako navdušen je bil sprejem v Kolinu in je koncert dosegel najlepši uspeh in priznanje mnogobrojnega občinstva. Tudi tu je bil »Slavec« gost ondotnih vodilnih krogov.

Za izlete »Slavca« med brate Čehe si je pridobil velikih zaslug inž. Josip Bašta v Pragi, ki je bil »Slavčev« poverjenik za Češko in je osebno vodil vsa dela za sprejeme.

V istem letu je »Slavec« priredil tudi samostojen koncert v Ljubljani in več izletov na deželo.

Leta 1912. se je »Slavec« udeležil proslave 25letnice pevskega društva »Hajdrih« v Proseku, pel na pogrebu slovenskega pesnika Antona Aškerca, sodeloval na koncertu pevske župe v Ljubljani in priredil v korist pogorelcev v Tomačevem veliko vrtno veselico na ljubljanskem gradu.

Leta 1913. je »Slavec« sodeloval pri proslavi 50letnice kranjske »Čitalnice«, priredil veliko vrtno veselico, več skupnih društvenih izletov in dva koncerta, ki sta oba kar najsijajneje uspela.

Leta 1914. je »Slavec« spremenil svoja društvena pravila in se s tem pomladil. V maju je proslavljal tridesetletnico svojega obstoja s koncerti in veselicami. Ob tej

priliki je prejel brzojavne čestitke tudi iz Beograda. Pripravljaj se je tudi za proslavo 500letnice ustoličenja zadnjega slovenskega vojvode na Koroškem, ki pa je bila od strani avstrijskih oblasti preprečena. Poleti je priredil tudi koncert v Škofji Loki. Nato je završal bojni ples svetovne vojne. Že ob prvi mobilizaciji je moralo na fronto veliko število »Slavčevih« pevcev. Zato je moral »Slavec« utihniti. Njegove društvene prostore v Narodnem domu je zasedlo vojaštvo. Od 12. julija 1914. do 10. junija 1918. je bilo društveno

Slavnost »Slavčevih« 25 letnice, v dneh 26. do 29. junija 1909. — Pozdrav gostov po županu Ivanu Hribarju z občinskim svetom, pred mestnim magistratom.

delo popolnoma ustavljeno. Svetovna vojna je društvu pomorila mnogo najboljših pevcev.

Važno je omeniti, da je vojaško poveljstvo, ki je bilo nastanjeno v »Slavčevih« društvenih prostorih, dalo prelepiti ono sliko iz 25letnice »Slavca«, na kateri vidimo državne poslance, menda iz bojazni in slutnje pred tem, kar je kasneje prišlo in je moralo priti — pred našo svobodno Jugoslavijo.

Od prevrata do danes.

10. junija 1918. je društveni predsednik, neumorni g. Ivan Dražil, sklical po več kot triletnem nedelovanju društva prvo redno društveno sejo. Tej seji je sledil sestanek pevcev in pevk. Na tem sestanku je predsednik omenjal, da poteka sedaj že 36. leto, odkar je bilo društvo ustanovljeno in upa, da bo društvo svojo 40letnico obhajalo v velikem obsegu že v svobodni Jugoslaviji. »Slavec« je začel zopet s svojim rednim delom. Ob proslavi 50letnice češkega »Narodnega divadla« se je pridružil čestitkam tudi »Slavec« in vodstvu gledališča brzojavno čestital.

8. decembra 1918. je priredil »Slavec« povodom ujedinjenja Srbov, Hrvatov in Slovencev v veliki dvorani »Uniona« slavnostni koncert.

Dne 14. decembra 1918. pa veliko »Jugoslovansko proslavo narodnega ujedinjenja« v vseh prostorih hotela »Union«. Obe prireditvi je posetilo na tisoče občinstva in so bili prostori obširnega hotela mnogo premajhni, da bi mogli zajeti ta ogromen naval ljudstva.

13. decembra se je korporativno z zastavo udeležil pogreba slovenskega pisatelja Ivana Cankarja. Na Silvestrovo pa je priredil slovanski večer.

V maju 1919. leta je imel »Slavec« svoj prvi redni občni zbor po vojni. Udeležilo se ga je veliko starih pevcev pa tudi mnogo novih. Na tem občnem zboru je predsednik g. Ivan Dražil spregovoril ob splošni pozornosti krasne besede, ki so postale vodilne za društveno nadaljnje delo. Rekel je:

„Dolžnost nas vseh je, da vsak po svoji moči delamo za okrepitev in moč naše nove države. Za njen procvit in kulturni napredek delajmo, da ne bodo zastoj ogromne žrtve in delo naših prednikov, ki so v živi besedi, v govoru, v delu in s pesmijo bodrili naš narod, ga kulturno dvigali in pripravljali tako temelje naši Jugoslaviji.«

In pozval je članstvo:

„Strnimo vrste, ki nam jih je razdrila in tudi uničila svetovna vojna, z novimi močmi jih izpopolnimo, da dvignemo naš dragi narod v kulturnem oziru še na višjo stopnjo!“

V istem letu se je »Slavec« udeležil tudi slavnosti prevoza kosti narodnih mučenikov Zrinjskega in Frankopana v Zagrebu. Ob tej priliki je zagrebško pevsko društvo »Sloboda« pristopilo k »Slavcu« kot ustanovni član. Udeležil se

Odposlanstvo »Slaveca« iz Ljubljane, na slavnosti 50 letnice »Hlahola« v Pragi, v dneih 13. do 17. maja 1911. — 1. Ivan Dražil, predsednik, 2. Albin Lajovic, pevovodja.

je tudi ljudskega tabora v Velikovcu na Koroškem. Sam je priredil na predvečer državnega praznika narodnega zedinjenja v »Unionu« slavnostni koncert in več manjših izletov na deželo.

V letu 1920. se je »Slavec« udeležil ustanovitve »Jugoslovanske Maticе«, v juniju pa je sprejemal skupno z ostalimi društvi takratnega regenta, sedanjega kralja Aleksandra in sodeloval pri podoknici. V avgustu je priredil dva

koncerta, enega na Bledu, drugega v Rogaški Slatini, v tamkajšnjem Zdraviliškem domu. V septembru se je udeležil korporativno sprejema koroške mladine. Na predvečer državnega praznika, 30. novembra, pa zopet slavnostni koncert. Ti koncerti so bili predhodniki sedanjih vsakoletnih novinarskih koncertov.

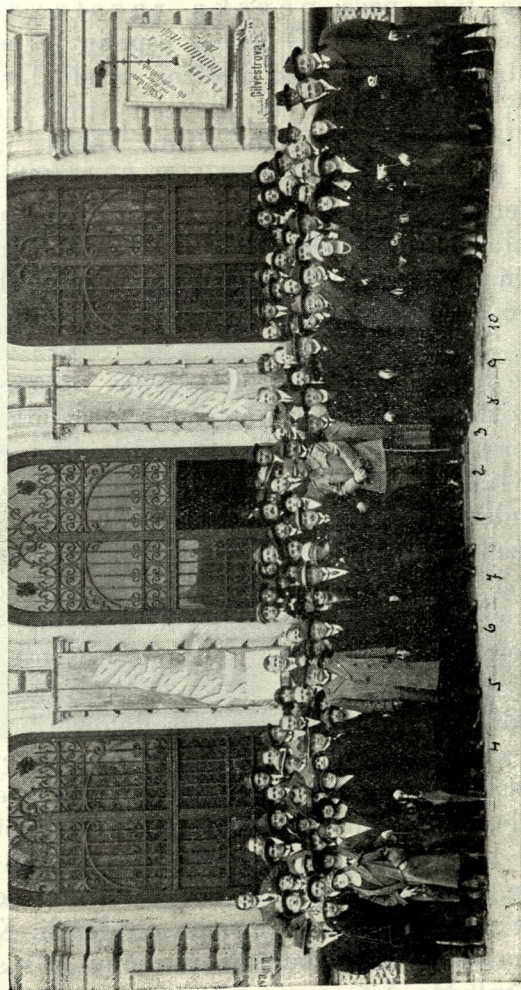
Leta 1921. je »Slavec« prisrčno sprejel pevce praškega pevskega društva »Hlahol«, s katerim so ga vezale že dolgo let čvrste bratske vezi. V juliju je priredil zopet uspel koncert v prostorih Zdraviliškega doma v Rogaški Slatini. Udeležil se je tudi sprejema pokrajinskega namestnika, ministra Ivana Hribarja in nato proslave 70letnice slovenskega pisatelja in politika dr. Ivana Tavčarja. Ob tej priliki je poslal »Slavec« na Visoko posebno deputacijo, ki je jubilantu izrekla čestitke društva in mu poklonila krasen šopek cvetja. 1. decembra je »Slavec« sodeloval že na prvem novinarskem koncertu v »Unionu«. 18. decembra pa se je »Slavec« udeležil sprejema hrvatskega pevskega zbora društva »Kolo« iz Zagreba.

Leta 1922. je »Slavec« priredil koncert v Filharmonični dvorani, promenadni koncert v Tivoliju in sodeloval pri novinarskem koncertu. Udeležil se je tudi pogreba narodnega mučenika in slovenskega pisatelja Frana Maslja-Podlimbarskega. Poleg tega je društvo priredilo tudi več manjših izletov.

Leta 1923. je uvedel »Slavec« zopet svojo lastno pevsko šolo. V Bohinju in na Jesenicah je priredil krasno uspela koncerta. V juliju se je udeležil tudi sprejema beograjskega pevskega društva »Stanković«. Sodeloval je tudi pri podoknici knezoškofa dr. Antona Bonaventure Jegliča ob priliki 25letnice njegovega škofovanja. »Slavec« se je v istem letu udeležil tudi pogreba pisatelja dr. Ivana Tavčarja.

V letu 1924. je »Slavec« proslavljal kar najsvetaneje 40 letnico svojega plodnosnega dela. 3. maja se je vršil v okviru te proslave slavnostni koncert v dvorani »Uniona«, ki je krasno uspel. Zboru, v katerem je nastopilo 95 pevcev in pevk, je dirigiral prof. Brnobić. Na koncertu sta nastopila

kot solista tudi operna pevka ga. Lovšetova in sedanji ravnatelj ljubljanskega konservatorija g. Betetto. Sodelovala je godba dravske divizije. »Zveza slovenskih pevskih društev«

Slavnost »Slavčeve« 40 letnice, dne 4. maja 1924. — Udeleženci slavnostnega zborovanja in otvoritve Pevske razstave v »Narodnem domu«. — 1 Dr. Teodor Šporn, veliki župan, 2 Dragotin Ž. Stojanović, divizijski general, 3 Dr. Otokar Beneš, generalni konzul CSR, 4 Vilim Wagner, predsednik »Slobode« iz Zagreba, 5 Nikola Falter, predsednik »Saveza hrvat. pev. društev«, 6 Ivan Dražič, predsednik »Slavca«, 7 prof. Josip Brnobič, pevo-vodja »Slavca«, 8 Franc Smodej, predsednik »Ljubljane«, 9 Matej Hubad, predsednik »Zveze slov. pev. zborov«, 10 Dr. Anton Svigelj, podpredsednik »Zveze slov. pev. zborov«.

je poklonila »Slavcu« lovrorjev venec. Krasen venec je darovala tudi zagrebška »Sloboda«, ki se je »Slavčeve« proslave udeležila v velikem številu. 4. maja se je vršilo tudi slav-

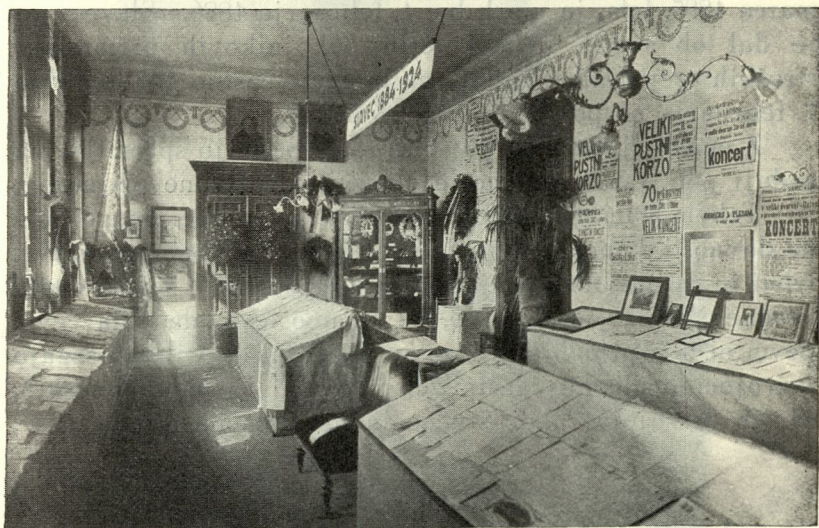
nostno zborovanje v veliki dvorani »Narodnega doma«, na katerem je predsednik Ivan Dražil izročil vsem starejšim pevcem in pevkam zlate in srebrne spominske znake. V teku slavnostnih dni je bila v društvenih prostorih v »Narodnem domu« otvorjena tudi prva pevška razstava pod naslovom »Slavec« 1884—1924. O lepem uspehu te pevske razstave so vsi tukajšnji dnevnikarji obširno pisali. Društvo je prejelo ob tej priliki veliko čestitk, med njimi tudi od knezoškofa dr. Jegliča, varaždinske »Vile«, »Kola« iz Zagreba, »Zore« iz Karlovca, »Hlahola« in »Pevecke Obec« iz Prage. V istem letu je »Slavec« priredil samostojen koncert na Viču in sodeloval pri pevski tekmi, ki jo je priredila »Zveza slovenskih pevskih društev«. Društvo se je poklonilo ob 70letnici njegovega rojstva svojemu častnemu članu skladatelju Serafinu Vilharju.

Leta 1925. se je »Slavec« udeležil pogreba slovenskega skladatelja Viktorja Parme, kjer je imel predsednik Ivan Dražil ob odprtem grobu žalni govor. Priredil je koncert v Logatcu, v Trbovljah je sodeloval ob priliki 30letnice ondotelega »Zvona«, udeležil se po svojih zastopnikih kongresa »Pevačkog Saveza« v Sarajevu in razvitja zastave pevskega društva »Lipa« v Litiji. S pesmijo se je poslovil tudi od svojega dolgoletnega iskrenega prijatelja, čehoslovaškega konzula dr. Beneša, ki je odšel iz Ljubljane na svoje novo službeno mesto.

Tej dobi sledi nato kriza društvenega delovanja, ki ni izvirala mogoče iz nedelavnosti odbora, marveč iz materijalnih razlogov. Vodstvo »Narodnega doma« je namreč »Slavcu« lokale odpovedalo, radi česar se je moral »Slavec« potikati po priložnostnih lokalih. S tem pa je trpelo celotno društveno delovanje. Samostojni koncerti v Ljubljani so odpadli, društvo je prirejalo koncerte samo po deželi. Kontinuiteta med članstvom se je obdržala povečini le s skupnimi izleti. Ta neplodna doba se je odražala največ v letih 1926., 1927. in 1928.

Leta 1929. je »Slavec« izbral svojega bivšega dolgoletnega predsednika g. Ivana Dražila za svojega častnega pred-

sednika in mu izročil spominsko diplomo. »Slavec« je priredil v tem letu dva samostojna koncerta v Logatcu in ljubljanskem radiu. Udeležil se je sprejema »Vinohradskega Hlahola« iz Prage ter slovaških učiteljev-pevcev. Na slavnostnem občnem zboru najstarejšega beograjskega pevskega društva »Stanković« je bil »Slavec« izvoljen za častnega člana in prejel krasno diplomo. »Slavec« se je tudi udeležil pogreba ministra dr. Gregorja Žerjava. 1. decembra je sodeloval na novinarskem koncertu.

Pevska razstava (»Slavec« 1884—1924). Ob slavnosti društvene 40 letnice, dne 4. maja 1924.

V letu 1930. je »Slavec«, po ustanovitvi »Jugoslovanskog pevačkog saveza«. Ob tej priliki sta bila odlikovana društvena zastava in predsednik g. Ivan Dražil z redom Sv. Save 4. stopnje. Aktivno je sodeloval pri ustanovitvi »Hubadove pevske župe«, se udeležil proslave »Zvona« v Šmartnem pri Litiji ter 35letnice »Zvona« v Trbovljah. Samostojen koncert je priredil v Tržiču na Golniku.

Dolžnost »Slavca« je, da se spominja ob svoji 50letnici tudi v teku let umrlih in dolgoletnih društvenih častnih

članov-pevcev: Ivana Medena, Mateja Oblaka in Ivana Zamljena, katere je društvo spremilo na zadnji poti. Ob odprtih grobovih se je od njih poslovil društveni predsednik, pevci pa so zapeli žalostinke. Spominjamo pa se tudi v septembrskih dneh l. 1908. tako žalostno preminulega »Slavčevega« brata pevca-mučenika Rudolfa Lundra.

»Slava jim!«

Kako visoko spoštuje »Slavec« za društvo zaslužne može, je pokazal pri umrlem prvem društvenem pevovodji Ivanu Justinu. V Celovcu, kamor se je preselil meseca marca 1885. leta, je umrl dne 4. februarja 1886. »Slavec« ga je dal ob svojih in nekaterih pokojnikovih prijateljev stroških prepeljati v Ljubljano in ga je častno pokopal dne 7. februarja na pokopališču sv. Krištofa.

Z enako ljubeznijo je »Slavec« s pesmijo spremljal na zadnji poti vse svoje umrle člane in društvene prijatelje.

Tekom 50letnega delovanja »Slavca« so bile mnogobrojne slavnosti, koncerti, narodne veselice, družabne prireditve, izleti in razna sodelovanja in gre njih število v upoštevanja vredne številke, osobito še, če se upošteva, da »Slavčevi« pevci niso iz pridobitnih krogov in ob takih prilikah segajo v svojem idealizmu v lastni žep po svojih skromnih zneskih, ki jih žrtvujejo za društvene in narodne ideale.

Boris Roš,
tajnik ob »Slavčevi« družtveni 50letnici.

»Slavec« pred svojo 50 letnico

Še pred štirimi leti so mnogi neprijatelji »Slavca« pro-rokovali skorajšnjo smrt tega najstarejšega ljubljanskega pevskega društva. Položaj »Slavca« nikakor ni bil rožnat. Ko mu je bilo leta 1924. odpovedano bivanje pod streho »Narodnega doma«, pod katero se je »Slavec« bohotno raz-rastel v eno najagilnejših in najpomembnejših slovenskih pevskih društev, se je začela društvena kriza, ki je trajala skoraj šest let. Brez lastnega doma, se je »Slavec« potikal po podstrešjih, v kletih, zatohlih sobah in bolj životaril, kakor živel. Navezan na borne prispevke od podpornih in rednih članov ni mogel »Slavec« najti lokalov, ki so nujno potrebni za pravilen razrast slehernega društva. Med član-stvom se je začela kazati malodušnost in strah pred bodoč-nostjo. Marsikateri, ki že doslej ni bil pozitiven član, je odpadel in se zatekel k drugim pevskim društvom, ki so klila kot gobe po dežju na našem pevskem in glasbenem polju. Radi teh neprilik je »Slavec« zašel tudi v velike finančne težkoče, v dolgove, ki so še bolj pretili, da zrušijo doslej tako trdno življenje »Slavca«. Društvo ni moglo na-stopati s samostojnimi koncerti v Ljubljani, kakor druge-krati, in se je zatekalo na deželo, kjer je nastopalo s starimi pevsкими programi. Zato ni bilo čudno, če so marsikateri prorokovali, da »Slavec« nikdar ne bo dočakal svoje pet-desetletnice, ki se je društvu z bliskovito naglico bližala.

Tak je bil približen, v naglih obrisih načrtan dejanski položaj »Slavca«, ko je stopil l. 1931. na čelo društvenega vodstva kot predsednik b. r. i n g. K r a i n e r F r i d e r i k. Mlada klica je pognala iz starega društvenega debla, iskra, ki je vžgala, pognala kri po zastarelih žilah in »Slavca« pre-rodila k novemu, silnejšemu, impulzivnejšemu življenju. In

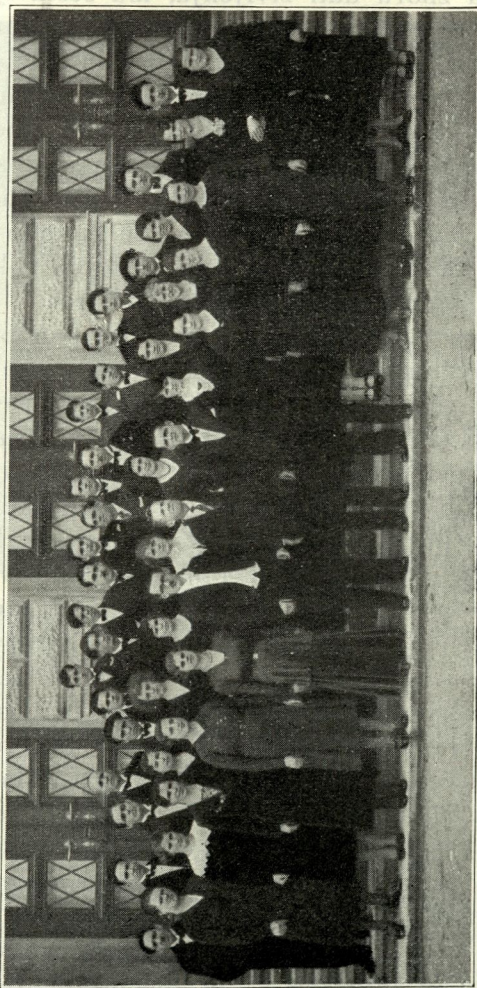
naravno: le od mladine je pričakovati pomlajenja, veselej-
šega in zdravejšega življenja.

Mlada struja je v »Slavcu« vrgla na vodstveni položaj mladca. Priznati moramo, da je bilo treba silnega poguma, mladostnega elana in silne energije, da je društvo zado-
bilo oni tek, ki ga je kazala slavna društvena tradicija. Treba je bilo doprinesti silnih žrtev, vpreči v to delo nešteto dragocenih ur in predvsem nesebične ljubezni do društva samega. Vsega tega ni manjkalo novemu predsed-
niku ing. Krainerju. V njem je bilo i sil i ljubezni do dru-
štva na pretek, da je zamogel oddajati oboje tudi svojim društvenim sodelavcem. Ko se je oziral po sodelavcih in želel dobiti izmed njih najdelavnejše, mu je bil pri tem desna roka neumorni tajnik in najstarejši društveni član b r. B o r i s R o š. Ta izredni društveni delavec je pristopil k »Slavcu« že l. 1912. Kmalu je stopil še v odbor in zavzemal dve leti arhivarsko mesto, nato bil tajnikov namestnik, od l. 1919. pa je opravljal tajniške funkcije, ki jih opravlja še danes. Hkrati je tudi društveni zastavonoša. Z njim in še z nekaterimi drugimi se je vrgel na delo. Treba je bilo misliti, delati, misliti in zopet delati, obnavljati staro zgradbo in jo prirediti novim ustrežajočim potrebam.

Najprej je bilo potrebno sanirati društvene finance. Rešiti društvo velikega dolga, ni lahka zadeva. Koliko kora-
kov je bilo storjenih, moledovanja, bilo treba občutiti poni-
žanja ob prosjačenju, da se je začelo finančno stanje izboljšavati in končno tudi popolnoma sanirati. Iz vseh teh bojev in borb in samopremagovanj je izšel »Slavec« kot zmagovalec. Že po enem letu ni bilo več videti sledu po mrtvaškem odru, ki so ga »Slavcu« postavljali njegovi neprijatelji, tudi ne več trnjeve poti, srečnejša in veselejša bodočnost je čakala »Slavca«.

Toda motil bi se, kdor bi mislil, da je bilo temu mla-
demu, agilnemu predsedniku samo do tega, da reši društvo pred finančnim polomom. Njegovo delo se ni kretalo samo v tem, kar smo že omenili. Predsednik se je dobro zavedal,

da more »Slavec« nemoteno delati in se razvijati samo tedaj, če ima stalne društvene prostore. Zato je preskrbel, da se je »Slavec« vselil tja, kjer mu je tekla zibelka — v prostore

Pevski zbor »Slavec«, ob slavnosti društvene 50 letnice, v dneh 19. do 21. maja 1934.
Spodaj v sredini od leve na desno: Ivan Rupnik, pevovodja, Ivan Dražil, častni predsednik, Friderik Krainer, predsednik.

pri »Lozarju« v Rožni ulici. Tu je našel »Slavec« zatočišče, svoje društvene lokale. Ne razkošne, ne reprezentativne, vendar pa dovoljne, da je lahko zbiral v njem nove sile,

se zbiral k sestankom in pevskim vajam, na katerih se je študiralo in gojilo zopet prelepo našo pesem.

Za vsak zbor je potreben dober in izkušen pevovodja. Pevovodja mora zboru dati življenja, mu sestavljati programe, ustrezajoče sodobnemu razvoju glasbene umetnosti. Dober pevovodja je najboljše zagotovilo, da se zbor vzpostavi in zavzame mesto med drugimi enakovrednimi zbori. Predsednik ing. Krainer je našel »Slavcu« takega pevovodjo v osebi mladega in agilnega g. P e r k a. Ta se ni strašil ne truda ne dela. Predsednik je zbiral, pevovodja pa je vadil in izobraževal »Slavčeve« pevke in pevce in tako pripravljaj zbor, ki je na svojih samostojnih nastopih pokazal vse vrline starih in uglednih naših pevskih zborov.

Tako se je »Slavec« razgibal tudi na tem polju. Od tega časa dalje vidimo »Slavca« nastopati pogumno in samozavestno, kakor včasih, ko je bil še skoraj edini eminentni slovenski pevski zbor. Izšolal je nešteto krasnih glasov tako ženskih kakor moških in na svojih koncertih in drugih nastopih žel hvalo in priznanje ne samo slovenske javnosti, marveč tudi naših glasbenih kritikov. Laskave kritike v našem časopisju so še bolj vzpodbudile »Slavčev« zbor k delu in danes moremo prištevati ta zbor med enega naših najboljših in najagilnejših pevskih zborov. Zvest tej poziciji, ki jo je »Slavec« kot pevski zbor pridobil, nadaljuje z delom tudi sedanji nadvse agilni pevovodja gosp. I v a n R u p n i k, ki je eden najmlajših slovenskih pevovodij. Samostojni koncert »Slavca«, ki bo v okviru slavnosti ob priliki njegove 50letnice, bo krona njegovemu požrtvovalnemu delu.

Po takem vsestranskem dvigu društva in njegovega življenja je jasno, da je začel predsednik br. Krainer takoj misliti na čim veličastnejše proslave »Slavčeve« 50letnice.

Priprave za to proslavo so se začele že pred dobrim letom. Na zadnjem rednem občnem zboru je govoril društveni predsednik vsem članom iz srca, ko je povdarjal, da mora biti zlati jubilej »Slavca« odraz vsega ogromnega dela, ki ga je storilo društvo na pevsko-kulturnem polju za

naš narod. Z istim mladeniškim ognjem, s katerim je mladi predsednik sprejel pred štirimi leti nase težko breme društvenega vodstva, se je vrغل v priprave za to proslavo.

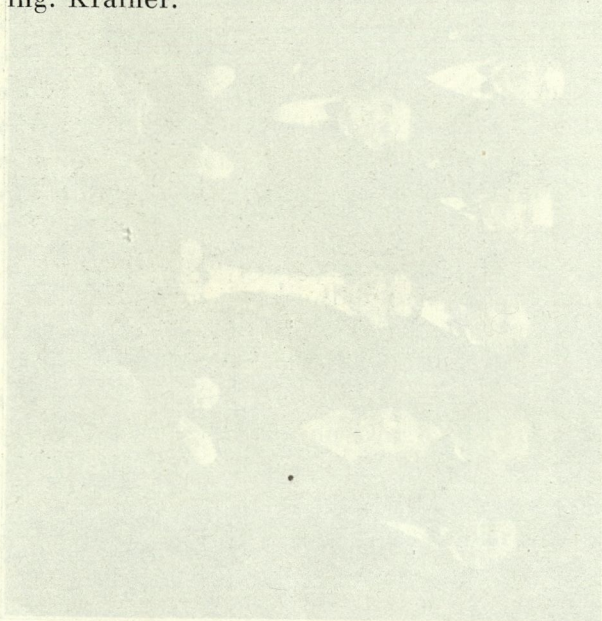
Upravni odbor »Slavcev« ob slavnosti društvene 50 letnice, v dneh 19. do 21. maja 1934. (Od leve na desno) sede: Ruža Roš, Ivan Rupuik, ing. Friderik Krainer, predsednik, Boris Roš, Ema Bizjak, stoje: Julij Šemrl, Mirko Berginc, Rudolf Brus, Ludovik Logar, Ivan Božič, Jože Bučar, Srečko Zupančič, Milan Pertes.

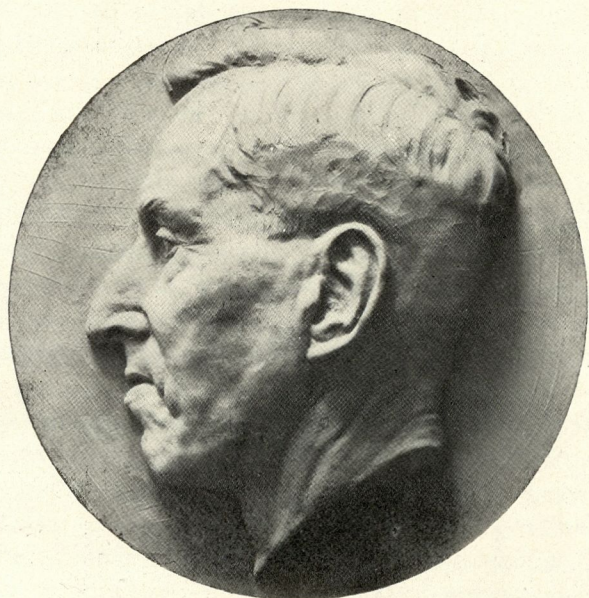
Žal, da je moral ravno v najhujšem času pustiti to delo in oditi k vojakom, da izpolni svojo državljansko dolžnost, toda postavil si je za vrednega naslednika svojega brata,

arhitekta Vili Krainerja, ki je z arhitektsko natančnostjo vodil vse priprave za to pomembno društveno proslavo.

Br. ing. Krainer zavzema položaj podpredsednika »Hubadove pevske župe« v Ljubljani. Tudi na tem položaju je pokazal vse vrline pravega pevskega voditelja. Na tem položaju je znal zastopati uspešno tudi interese »Slavca«, ki ga je izbralo v tej župi za svojega zastopnika.

»Slavec« zre ob svoji 50letnici veselo v svojo prihodnost. Premagal je društveno krizo, prebrodil težkoče, ki se javljajo v slehernem društvu in pomlajen stopil na plan. Postavil se je zopet v vrsto naših najboljših pevskih društev, zvesto se držeč tradicij petdesetih let svoje življenjske poti, v čemer nam daje najboljše zagotovilo njegov predsednik br. ing. Krainer.

Bronasti reljef Ivana Dražila,
svojemu častnemu predsedniku poklonilo pevsko društvo »Slavec«
ob društveni 50letnici.
(Modeliral akadem. kipar prof. Ivan Sajevic l. 1934.)

Častni predsednik »Slavca«

Ivan Dražil

»Slavec« se v tem letu ponaša že s svojim zlatim jubilejem. Ponaša pa se lahko, kar je v resnici društvena redkost, da je imel skozi vso to dolgo dobo samo sedem predsednikov. Ko se je leta 1926. poslovil od vodstva »Slavca« radi bolehnosti njegov predsednik g. Ivan Dražil, je novi predsednik g. Ivan Hladnik v svojem poslovilnem govoru na bivšega predsednika lahko ugotovil, da je deloval g. Dražil kot predsednik »Slavca« polnih šestintrideset let, kot društveni član pa od časa njegove ustanovitve dalje. Že leta 1922. ob njegovi 30letnici društvenega predsedovanja ga je »Slavec« izvolil svojim častnim članom ter mu izročil na slavnostnem večeru v veliki dvorani »Narodnega doma« krasno diplomo, delo akademičnega slikarja M. Gasparija. Leta 1929. je »Slavec« izbral svojega bivšega zaslužnega predsednika za svojega prvega častnega predsednika in mu poklonil ob tej priliki spominsko diplomo. V tej funkciji kot častni predsednik deluje g. Dražil še sedaj, ko hkratu z društveno petdesetletnico praznuje tudi svoj zlati jubilej, odkar deluje v svojem priljubljenem »Slavcu«.

»Slavčevo« petdesetletno delovanje je ozko povezano z izredno delavnostjo in neustrašeno železno voljo tega moža. Dovedel je »Slavca« do velikih umetniških uspehov. Sam je bil polnih 45 let eden izmed najboljših slovenskih zborovskih tenoristov. Vdahnil je društvu neusahlo moč. S svojo energijo, z izredno ljubeznivostjo, požrtvovalnostjo in nesebičnostjo je vodil »Slavčeve« korake od uspeha do uspeha skozi dolgo dobo šestintridesetih let. Žrtvoval je za društvo ure svoje mladosti in zrele dobe in je še v starosti

vedno z mislijo, z nasvetom, pa tudi z dejanjem pripravljen pomagati pri delu.

Voditi toliko let pevsko društvo, ni lahka naloga. Kolikokrat je bilo treba z največjo previdnostjo skozi Scilo in Karibdo, prebroditi notranjo in zunanjo društveno krizo, umirjati razburjene duhove, hoditi k nenaklonjenim oblastem, izgovarjati se, zagovarjati se, moledovati, da se je končno kaj doseglo. Tako delo more zmagovati samo človek, ki je posvetil vse svoje sile društvu in podredil samega sebe društvenim idealom.

Številni so bili Dražilovi osnutki, načrti in zamisli za razne društvene prireditve, osobito za društvene maskarade, ki so krasno uspevale in »Slavcu« pripomogle do ugodnega denarnega stanja in omogočile društvu prirejati tako velike izlete, kakor so bili na Hrvaško in Češko, kamor je Dražil vedno osebno vodil svojega priljubljenega »Slavca«.

Vsled boleznj je Ivan Dražil, po tako uspešnem delovanju kot predsednik, to mesto odložil in izročil »Slavca« svojemu nasledniku Hladniku.

Dražilova zasluga je brezdvomno, da je stopal »Slavec« po poti slovenske in slovanske narodnostne ideje. Organiziral in vodil je sam vse številne turneje po Hrvaškem, po Primorju in Češkoslovaškem. Čehi in Hrvati ga poznajo prav tako dobro kot mi. Povsod si je znal s svojim prijaznim pa odločnim nastopom pridobiti simpatije in spoštovanje. »Slavčevi« pevci so spoštovali in visoko cenili svojega neumornega voditelja. Ob njegovih društvenih jubilejih so mu prirejali podoknice, častne večere, na katerih so bili zastopani najodličnejši dostojanstveniki, mu poklanjali častne diplome, cvetje in lovorjeve vence in druga spominjska priznanja in s tem dokazali ponovno svojo ljubezen do predsednika. Ob takih prilikah so se ga spominjala tudi druga bratska društva, ne samo slovenska, temveč tudi češka in hrvatska, s svojimi odposlanci, osobito pevsko društvo »Sloboda« iz Zagreba.

S kakšnim navdušenjem je pozdravil g. Ivan Dražil našo lepo in svobodno državo, smo omenili na drugem mestu.

Mi se danes pridružujemo neštevilnim prisrčnim častitkam »Slavčevih« bivših in sedanjih članov, njegovim prijateljem in številnim znancem in mu prav tako kličemo ob letošnjem njegovem zlatem jubileju: daj Bog g. Dražilu še mnogo let, »Slavcu« pa še mnogo tako plemenitih mož!

Skozi dolgo dobo petdesetih let društvenega delovanja pa se je udejstvoval Ivan Dražil kot izreden organizator na pevsko organizatoričnem polju in si pridobil v tem oziru nevenljivih zaslug in zaslužen priznanje.

Leta 1884 je bil med soustanovitelji »Slavca«, pri katerem še danes kot društveni častni član in častni predsednik aktivno deluje. On je tudi starosta slovenskih društvenih pevcev.

Na njegovo pobudo je bila l. 1894. ob »Slavčevi« društveni 10letnici ustanovljena »Zveza slovenskih pevskih društev«.

Leta 1909., ob društveni 25letnici »Slavca«, je sprožil misel, naj se postavi na dnevni red slavnostnega zborovanja njegov predlog o ustanovitvi »Zveze slovanskih pevskih društev«.

Leta 1924., ob »Slavčevi« 40letnici, se je po njegovi zamisli vršila »Prva pevska razstava«.

Intenzivno je sodeloval ob ustanovitvi »Jugoslovenskog pevačkog saveza« in »Hubadove župe« J. P. S. v Ljubljani.

Ob priliki ustanovitve »Jugoslovenskog pevačkog saveza« je bil g. Dražil odlikovan z redom Sv. Save 4. stopnje.

Skozi 20 let je deloval kot tenorist-voditelj v zboru »Slovenske opere« in pri spevoigrah slovenskega gledališča. In to od leta 1884. nadalje še v starem deželnem gledališču, pa do predstav v novem slovenskem gledališču.

Ivan Dražil se je rodil dne 19. aprila 1865. v Ljubljani. Dovršuje torej svoj sedmi življenjski križ. Kot bivši knjigoveski poslovodja je stopil l. 1899. v magistratno službo in je sedaj upokojen kot mestni pisarniški ravnatelj. Sedaj prebiva v Ljubljani in uživa po tolikostranskem živahnem delovanju zaslužen pokoj.

Ethin Bojc:

Slovanska vzajemnost in narodna pesem

»Ni ti hudo, če se v življenju ozreš in spoznaš, da si kako delo slabotno opravil. Opravil si ga vendarle, kakor si pač takrat zmogel. Boli pa človeka zamuda: To bi bil utegnil še storiti in nisi! Tako me je zbolelo, ko sem v naglici predirjal Poljsko? Zakaj ji nisem posvetil doma več zanimanja? Njeni zgodovini, njeni zemlji, njeni kulturi? Ali so bile res politične razmere take, da so nas že izza šol umetno trgali od bratov na jugu, severu in vzhodu ter nas vse preveč usmerjali samo na zapad in v Nemce?«
(Finžgar, v »Mladiki« 1931.)

Te besede našega pisatelja, ki sem jih navedel za motto, se mi zde preznačilne za naše dosedanje zadržanje do bratov »na jugu, severu in vzhodu« — do Slovanov. Ista misel se je porodila tudi meni, ko sem bival pol leta med Poljaki, porodila se je še marsikom, ki je z menoj in pisateljem Finžgarjem zdaj prepričan o njeni resničnosti in važnosti za nas.

Svetovna vojna je prinesla nasplošno svobodo prej zaslužnjem in zavojevanim slovanskim narodom. S tem zgodovinskim in za razvoj slovanstva velepomembnim dejstvom je prenehala znana »mačehovska pedagogika« močnejših združenih Germanov nad šibkejšimi in razčlenjenimi slovanskimi narodi, tista kruta »pedagogika sile« v družabnem sožitju narodov iz pravkar pretekle stoletne in tisočletne zgodovine, ki je bila lastna nedemokratičnemu in skrajno sebičnemu ter zato duhovno-primitivnemu germanskemu rasovstvu. Prelom v zgodovini tega germanskega osvajalnega duha označuje nedvomno vstop slovanskih narodov na areno javnega kulturnega življenjskega udejstvovanja s svetovno vojno. Prišlo je s tem do naravne reakcije po zlorabi narodnega absolutizma s strani Germanov nad Slovani, ki so

zdaj poklicani, da odkrijejo svetu in kulturi pravo vrednoto narodnosti s svojim obstojem in udejstvovanjem svojega krščanskega značaja v svobodnem razmahu. Ta svoboda, ki je po tolikem trpljenju zasijala slovanskim narodom, pa odsej ne pomenja samo sprejema slovanske narodno-rasne skupine kot enakopravnega in poklicanega dejavnostnega činitelja v evropsko in vsečloveško kulturo, da se v njej uveljavi s svojimi novimi in še svežimi talenti in življenjskimi silami, ampak pomenja hkratu tudi priznanje narodno-organičnega sveta, ki se je vse do sedaj tako nečastno podce-njeval pred etatistično-mehaničnim in absolutistično-militari-stičnim pojmovanjem znane racionalistične dobe. Zato — mislim, da upravičeno — pričakujemo, da se je človeštvo s tem dejstvom približalo tudi dejanskemu, sistematičnemu uveljavljanju človečanskega in res krščanskega etosa v so-žitju narodov in družbe. Skratka — s i l a germanstva se tu in zdaj umika človeka dostojnejšemu in vrednejšemu sredstvu mednarodnega sodelovanja — slovanski l j u b e z n i.

Dosedanja usoda osvobojenih slovanskih narodov je bila različna. Čeprav je svetovna vojna prinesla svobodnejši kulturni razvoj z narodno-državno osamosvojitvijo, vendar se zdi, da je prešlo prvo desetletje po njej, ne da bi se ti mladi, obujeni in nanovo oživljeni slovanski narodi med-sebojno dovolj spoznali in zvezali, kakor bi bilo to spričo njih narodno-kulturnega sorodstva pričakovati in želeti. Res je, da je možno doznati v preteklem desetletju pri slovanskih narodih močan individualen, v notranjost last-nega narodno-državnega bitja obrnjen pogled. To ugotovlje-no domnevo si razlagam še iz polpreteklih zgodovinskih razmer, v katerih so se ti slovanski narodi nahajali. Nujno je bilo, da so po svetovnem potresu posvetili kulturni delavci posameznih slovanskih narodnih središč vse svoje mlade sile najprej čim solidnejši izgraditvi svojih notranjih kulturno-stvarjalnih ognjišč. Ta smer je hkratu čisto organsko naravna in zato povsem opraviči omenjeno zagledanost vase in morda le še v najbližnjo in najneposrednejšo okolico. Stvar je torej treba pogledati s sociološkim očesom, ki mora zlasti

takrat, kadar gre za narodnostna vprašanja, videti mnogo dalje, določneje in sigurneje kot pa, kadar gre le za ozko generacijsko-osebno razmerje človeka do človeka. — Po drugi strani tudi ne moremo kar slepo in široko trditi, da niso obstajali nikaki medsebojni slovanski stiki in da se nismo v preteklem desetletju prav nič medsebojno spoznavali. Zakaj znal bi naštetati dovolj dejstev, korakov in ukrepov, poznavanj in ozirov iz vzgoje in življenja, teorije in prakse, ki nam bi zgornji očitek, ki smo si ga z druge strani upravičeno stavili, utegnili domala ovreči.

Vendar ostaja tožba in kesanje, ki se odraža iz zgoraj navedenega motta še kljub vsemu docela pristna in istinita. Slovanska vzajemnost se je namreč vsedolej le preveč gojila v obliki govorniških besed in vse premalo iz dejanske neposredne bližine in sistematičnega študija narodno-kulturnih vrednot različnih slovanskih narodov. V tem prvem, dá, poldrugem desetletju svobodnega življenja in stvarjanja prej podjarmljenih slovanskih narodov v lastnih državah je prišlo našim vodilnim kulturnim slovanskim delavcem, naši slovanski inteligenci še vse premalo do zavesti, da bi utegnili najti vprav v medsebojnem čim tesnejšem soživljanju in spoznavanju največ stvarjalnih silnic in pobud, največ pravega, v slovansko družinsko skupnost usmerjenega teženja, ognja in vneme za tem plodnejše kulturno delo v lastnem narodu, a v živem ter tako naravnem organskem okviru vsega slovanstva. Do zadnjega so bili — in deloma so še — stiki in spoznanja Jugoslovanov sploh in Slovencev med njimi še posebej do ostalih slovanskih narodov minimalni. Ne govorimo tu o tem, ali so ostali slovanski narodi s svoje strani storili dovolj za tesnejše zblizanje in spoznanje, temveč naša dolžnost je, da resno in vestno pogledamo najprej nase in pometemo pred svojim pragom; tudi zato, ker smo morda vprav mi, ki predstavljamo enega najmanjših slovanskih narodov, največ poklicani za zblizovalno delo med sorodniki slovanstva že po naravni ustvarjenosti našega narodnega lika. Prvič smo vprav Slovenci zgodovinsko in geografsko največ potisnjeni v zapad in smo si tu deloma osvojili zapadnega

duhá obenem z zapadno individualistično kulturo ter se tako sicer duhovno-kulturno in civilizacijsko dvignili, četudi smo pri tem izgubili marsikatero prvotno bistveno slovansko lastnost vsaj v tisti meri, kot jo še danes izkazujejo ostali slovanski narodi. Drugič pa imamo vsled svoje majhnosti nujno in neposredneje obrnjen pogled preko ozkih meja svoje ožje domovine na sosedstvo in vnanji svet. Res bo s tem v zvezi tudi, da ga ni skoraj boljšega poznavalca jezika in zemlje kot je vprav oni, ki so ga naravne razmere v malem narodu nujno usmerile in usposobile za to. Mali narodi so zato kakor naravni posredniki in potovci med člani družinskega kroga bratskih narodov, ki jih sorodstvo iste rase vklepa v celoto in širšo skupnost. Dosedaj je šel — razumljivo — tok našega medsebojnega zblíževanja in spoznavanja le še do naših neposrednih sosedov Čehov in morda še Slovakov. Zdaj pa je skrajni čas, da se pobliže seznanimo in kulturno kakor politično navežemo in spoznamo tudi z drugimi Slovani.

Težnja po tesnejšem sodelovanju in zblížanju vseh slovanskih narodov se odraža že vse od početkov našega skupnega rojstva v slovanski družini, ko sta nas slovanska blagovestnika sv. Ciril in Metod kulturno prebudila in krstila. Od njiju so skozi tisočletno zgodovino kazali na neizmerne vrednote slovanstva in na vseslovanstvo vsi večji narodni vodniki in klicarji, vidci in preroki, ki so vstajali med Slovani v posameznih narodih. V tej smeri močne in organsko sklenjene slovanske vzajemnosti začrtavajo ti veliki slovanski duhovi pot in poslanstvo vsem posameznim slovanskim narodom kot svoje poslednje, najsvetejše naročilo in oporoko, ki naj jo nekoč odmotajo in udelejšijo bodoče generacije Slovanov.

Pri tem delu za slovansko zblížanje pa ni boljšega in vplivnejšega sredstva kot je — pesem, narodna pesem. Nemški »vandrarji« romajo — kot sem to že nekje naglasil* — z nemško pesmijo po naših krajih, zakaj bi mi z našo slo-

* Gl. »Slovenski učitelj« (Vzgojni pomen potovanja v tujino) l. 1933., stran 149.

vansko pesmijo ne šli med naše slovanske brate, po naši slovanski zemlji in tako stvarjali živ most in tesno sožitje z bližanih in spet najdenih, po tisočletnih vihrah raztepenih slovanskih bratov v krog ene kulturne skupnosti, ene narodno-družinske, ljubezenske vezi?! Koliko vrednot bi tako odkrili, koliko do sedaj neodkritega duhovnega bogastva bi pri tem odkopali in obogatili tako svojo lastno samobitno narodno kulturo v močnem okviru vseslovanskega sožitja! Koliko predsodkov bi odpadlo ob tako razčiščenih mnenjih in medsebojnem poznanju, koliko manj bi bilo potem tiste ozko-srčnosti, ki razdvaja in ločuje brate. Razmere so nas do sedaj res preveč silile na zapad, v Nemce in Francoze.

Skrajni čas je, da se zavemo svojega lastnega kulturnega slovanskega sveta, ki se mora polagoma izmotati iz vplivov nam tujih kulturnih krogov in se osamosvojiti. Zato je potrebno, da se sedaj v svobodnih slovanskih narodih slovanska mladina med seboj spozna, da potuje po slovanskih deželah iz kraja v kraj, tam nabira snovi in pristnih sokov, s katerimi naj pognoji in obogati domačo kulturno rast, pa tudi prisluhne lepi slovanski pesmi, tej sladki govoricici o naši slovanski družinski skupnosti.

Ivan Rupnik:

Slovenska pesem

je najstarejši dokument naše kulture. Spremljala je naš narod v vseh težkih življenjskih preizkušnjah, bila glasnik naše duše in govoricice, tolažnica v dnevih trpljenja.

Zato bodi Ti, slovenska pesem, še naprej naša vodnica, vzgajaj nas in nam oznanjaj le resničnost umetnosti, ki ji je vir — srce!

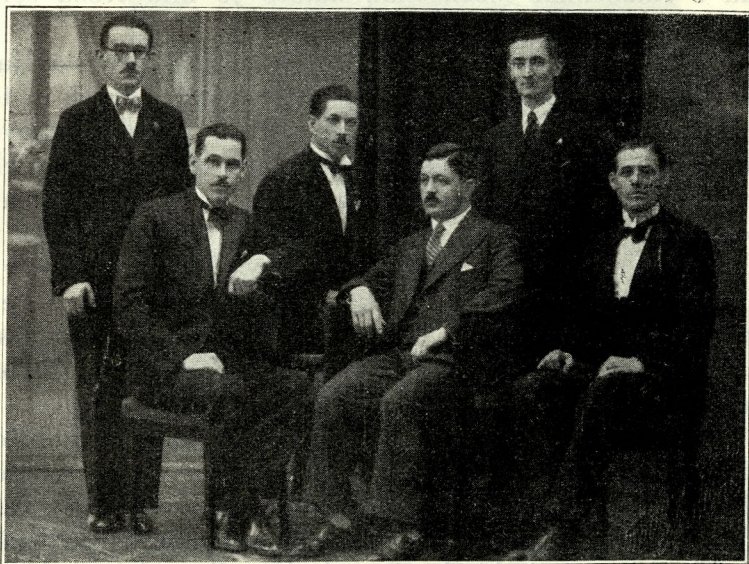

Ivan Rupnik,
pevovodja ob »Slavčevi« 50letnici.

Arh. Krainer Viljem:

Priprave za proslavo 50-letnice

»Slavec« je na svojem lanskem rednem občnem zboru obširno govoril in razpravljal o proslavi svojega petdesetletnega delovanja. Povdarjalo se je, da je treba začeti z resnim delom čim preje, kajti čas proslave se je jadno bližal. Vsi smo bili skupnega mnenja, da ni odlagati te dru-

Prireditveni odbor »Slavca« na slavnost društvene 50letnice v dneh 19. do 21. maja 1934. (Od leve na desno) sede: Ludovik Logar, arh. Viljem Krainer predsednik, Boris Roš. Stojе: Ivan Rupnik, Ivan Božič, Mirko Berginc.

štvene proslave na kak kasnejši datum, čeravno so imeli marsikateri pomisleke v izvedbo te proslave z ozirom na veliko in splošno materijalno krizo, ki je enako hudo tlačila

vse brez razlike.. Za izvedbo kar moč veličastnejše proslave so namreč poleg etičnih pobud potrebni veliki materijalni donosi.

Ko me je »Slavec« počastil z izvolitvijo za predsednika prireditvenega odbora in izbral poleg mene še nekaj odbor-
nikov, sem se zavedal, da prevzemam nase veliko in silno težko nalogo, organizirati v teh časih prireditev vseslovan-
skega značaja. Že spočetka sem imel dvoje velikih skrbi, ki smo jih morali rešiti, če smo hoteli doseči realizacijo naše zamisli: prvič skrbeti za čim večjo propagando za udeležitev naše proslave pri slovenskih, kakor tudi ostalih srbskih in hrvatskih društvih ter pri Poljaki, Čehoslovaki in Bolgari, drugič pa, da spravim naše predpriprave v sklad s finančnimi možnostmi, katere je bilo treba šele ustvariti.

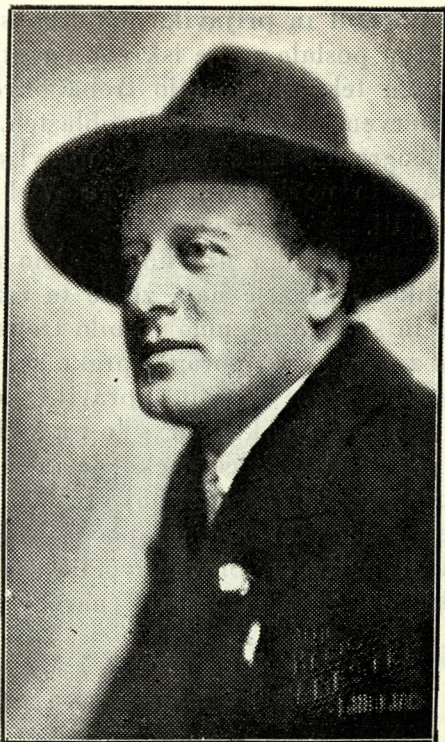
Proslavo »Slavčeve« 50letnice si nisem predstavljal zgolj kot poveličevanje »Slavca« kot takega, marveč in to predvsem kot podčrtanje njegovega dela. In to njegovo delo je šlo skozi vso polstoletno dobo predvsem v dveh smereh: da v našem narodu afirmira našo narodno in umetno pesem in da dela roko v roki z vsemi slovanskimi pevskimi društvi na utrjevanju vseslovanske ideje in vseslovanske vzajemnosti. Teh dveh pravcev smo se držali tudi pri izberi slavnostnega programa, ki naj bi bil zrcalo petdesetletnega »Slavčevega« dela in hotenja.

»Slavec« ob svoji 25letnici ni mogel povabiti radi obstoječih državnih mejá niti Srbov niti Bolgarov, da bi sodelovali. V drugem četrstoletju »Slavčevega« življenja so te meje izginile, zasijalo je slovanskim narodom sonce lepše bodočnosti in zato je hitel pripravljalni odbor, da povabi na svojo 50letnico vse Slovane v zdaj svobodno, belo Ljubljano. Obrnili smo se s povabilom na Poljake, Čehoslovake in Bolgare, Srbe in Hrvate, da prihitijo v maju na našo proslavo in tudi aktivno sodelujejo na našem slavnostnem programu. Podčrtati moram na tem mestu, da se je kot prvi slovanski zbor javil iz Bolgarije. »Rodna pesen« iz Plov-

Viljem Krainer,
poslevodeči predsednik upravnega odbora in predsednik prireditvenega
odbora za draštveno 50letnico.

diva, ki je najstarejše bolgarsko pevsko društvo in obenem bolgarski pevski prvak, je prijavila prva, da sodeluje s svojim, čez sedemdeset oseb broječim pevskim zborom. Skupno pride na našo proslavo čez sto Bolgarov. Slovenci bomo imeli tako čast, da na svo-

Zorko Prelovec, slovenski skladatelj, ki je poklonil »Slavcu« za 50letnico skladbo »Naposled«.

jih tleh prvič pozdravimo bolgarsko pevsko društvo in čujemo njegova izvajanja, kar je gotovo velika zasluga »Slavca«.

Pri tem našem delu so nam šli, kar moram na tem mestu posebej podčrtati, prav posebno na roko predstavniki poljske, češkoslovaške in bolgarske države gg. ministri in opolnomočeni poslaniki dr. Schwarzburg-Günther,

dr. P. Wellner in dr. K. Joseivanov. Vsi ti so izposlovali pri svojih vladah izdatne popuste za udeležence teh držav na naši proslavi in obenem sprejeli mesta v častnem predsedstvu.

Z velikim veseljem smo pošiljali vabila tudi slovenskim, hrvatskim in srbskim društvom, ki so se v obilni meri poslužila naših povabil in prijavila udeležbo svojega članstva ali pa društvu poslala svoje iskrene častitke.

Koliko poti in tekanja je bilo treba okrog podrobne organizacije, intervencij pri državnih oblasteh, zlasti v ministrstvih v Beogradu, katere sem opravljal v imenu »Slavca« jaz sam in novinar g. Bojc Vilko, bi bilo preveč razpravljati.

Veliko borb smo imeli z uravnovešenjem naših finančnih težkoč. Velikokrat so se nam zdele te težkoče skoraj nepremostljive in silnega poguma je bilo treba, da smo šli, čeprav podprti z malimi podporami, preko vsega in iz proslave »Slavčeve« 50letnice skušali napraviti veliko manifestacijo slovenske in slovanske pesmi, katere odjek naj se sliši daleč preko naših meja, k našim neodrešenim bratom. Ta proslava naj obenem pripomore k tistemu velikemu delu, ki so ga započeli veliki slovanski možje, da se utrdi in dvigne Slovanstvo, da zavzame končno oni položaj, ki mu med evropskimi narodi po vsej pravici gre.

Članstvo Slavcev

Članstvo Slavcev
»Slavcev« pevski urben

Srečko Koporc, slovenski skladatelj, ki je poklonil »Slavcu« za 50letnico skladbo »Večerna pesem«.

»Slavčeva« *pevska arhiva*

Društvo »Slavec« je brez dvoma, kar se tiče notne arhive, eno najbogatejših naših pevskih društev. Ta arhiva je vzbujala na razstavi ob priliki prireditve društvene 40-letnice vsesplošno pozornost slovenske javnosti.

Društvo poseduje danes sledeči notni material:

glasov za moški zbor	18.553	kosov
glasov za ženski zbor	701	„
za mešani zbor	6.016	„
cerkvenih skladb	857	„
cerkvenih partitur	49	„
orkestralnih	8	„
ново tiskanih za mešani zbor	706	„
za solo	26	„
orkestralnih	174	„
slovenskih in hrvatskih partitur	84	„
»Novi akordi«	38	„
čeških partitur	42	„
originalnih rokopisov	10	„
nemških partitur	42	„
čeških narodnih pesmi	47	„
ruskih, srbskih, bolgarskih partitur	15	„
orkestralnih in klavirskih skladb	26	„
slovenskih pesmi	11	„
nagrobnih	10	„
šaljive popevke	33	„

Poleg tega več rokopisov in društvu »Slavcu« poklonjenih skladb naših skladateljev. Več priznalnih pisem naših narodnih prvoboriteljev in dragocenih spominskih daril raznih bratskih društev, poklonjenih »Slavcu«.

Članstvo Slavca:

Častni člani:

- Dražil Ivan (1922) *častni predsednik.*
De Schiawa Franja (1993)
Florjančič Ignac (1931)
† Foerster Anton (1894)
† Gregorčič Simon (1885)
Hubad Matej (1931)
† Ipavec, dr. Benjamin (1894)
† Jeločnik Anton (1894)
† Meden Ivan (1886)
† Nedvěd Anton (1890)
† Oblak Matej (1929)
† Sattner, pater Hugolin (1931)
† Stegnar Srečko (1889)
† Strossmayer Josip Juraj (1888)
† Vilhar F. S. (1894)
† Winkler Andrej, baron (1894)
† Zamljen Ivan (1930).

Ustanovni člani:

- Agnola Franc
Avgustus Karol
Aleš Pavla
Agnola Angela
Bahovec Ivan
Bole, dr. Ivan
Barič Silvester
Banko Ignacij
Bogataj Albina
Babka Alojzij
Bischof Rudolf
Bočkaj Marija
Bunc Rudolf
Bischof Hedvika
Bizjak Filip
Bricelj Janez
Brozovič Karol
Breskvar Ivan

- Bizovičar Ivan
Burja Franc
Cvetkovič Vid
Cutič Anton
Černe Ludovik
Černe Ivan
Čadež Gvido
Dražil Marija
Debevec Minka
Dolničar Vekoslav
Drašček Drago
Dobeic Oroslav
† Dolničar Fran
† Dolenc Ciril
Dolinšek Pavel
Dolenc Ivan
Florjančič Josip
Fratina Ludovik
Florjančič Ivan
Florjančič Fran
Fabris Viktor
Franchetti Engelbert
Fajdiga Pavel
Florjančič Stanko
Florjančič Ignac
Ferkula Franc
Florjančič, dr. Ludvik
Florjančič Anica
Gerkman Fran
Gjud Aleksander
Geyer Rudolf
Geyer Lizi
Gantar Anton
Golob Karol
Gasperin Ivan
Gale Ivan
Goričar Matija
Grad Franc
Gabrovšek Viktor

Grošelj Valentina	Kajfež Joško
† Hribar Franjo	Knaus Jože
Hrovatin Makso	Lindtner Karl
Horvatič Štefan	Lilleg Ervin
Habič Franc	Lavtižar Fran
Hercel Franc	Loborac Fran
Hibšer Hugo	Lazzarini Tončka
Ivančič Josip	Loboda Gregor
Jenko Avgust	Lorgar Franc
† Jančigaj Josip	Lipovž Ciril
Jurman Rudolf	Lavtar Joško
Jug Josip	Lavtar Ivana
Jug, prof. Anton	Lokar Josipina
Jorčič Alojzij	Maver Anton
Jorčič Terezija	Miculinič Rudolf
Janežič Anton	Mihaljevič Vekoslav
Jeločnik Viktor	Mandelje Srečko
Jeločnik, ing. Viktor	Mahorčič Ignacij
Kajfež Anton	Meserko Vekoslav
Kolenc Jakob	Menard Luka
Krapeš Fran	Martinc Ivan
† Kokalj, dr. Ivan	Miklič Fran
† Kreč Ivan	Marinčič Fran
Kralj Franc	Mohorič Ivan
Košak Peter	Možina Avgust
Klasnič Zvonimir	Medic Franc
Kramer Franc	Malnar Julij
Košak Janez	Miklic Franc
Kačič Franja	Maček Ivan
Krainer Jože	Narodna tiskarna
Klobčič Ivan	Ocvirk Josip
Knezič Josipina	Ojsteršek Ivan
Kunstek Anton	Olup Josip
Kranjc Viktor	Orehek Franc
Klofutar Josip	Orehek Ema
Knez Anton	Presker Anton
Kramar Franc	Potočnik Srečko
Kranjc Franjo	Pernat Dragotin
Kveder Lovro	Petek Milan
Kočevar Ivan	Pečnik Justina
Kovač Dušan	Prešern Alojzij
Kušar Franc	Pečenko Karol
Koman Niko	Plankar Josip
Kunčič Silvica	Pečenko Filip

Primožič Ferdo
Primožič Ivan
Pristou Filip
Pristou Silva
Perko, dr. Milan
Pretnar Franjo
Ravnikar Alojzij
Razboršek Ivan
Rainer Franc
Radovan Franc
Rus Minka
Rožanc Mihael
Ružič Franc
Stuchly Ana
Srebotnjak Anton
Stopar Davorin
»Sloboda«, pjevačko društvo
Seljak Dragotin
Steiner Anton
Sever Rudolf
Schiawa, De Frančiška
»Sokol« Vič
Sluga Josip
Stare Julija
Slamič Josipina
Stritar Ivan
Škerlj Alojzij
Škof Franc
Škof Gustav
Šlachta Bogomil
Škerl Alojzij
Škof Ivanka
Škof Mimi
Škerlj Rudolf
Šimenč Pavel
Šimenc Ivan
Šelovin-Čuden Josipina
Šlajmer Minka
Šavc Rozalija
Tumpič Josip
† Tekavec Srečko
Thaler Anton
Tomšič Franc
Urleh Fran

† Velkovrh Franc
† Vidmajer Katinka
Volčanšek Sandor
Vuković Dragotin
Vehovec Franc
Veranič Franjo
Winter Pavel
Vidmar Janko
Volker Kati
Vider Matija
Zajec Avguštin
† Zajec Alojzij
† Zabukovec Anton
† Zupančič Ivan
Zakotnik Ivan
Zajc Ivan
Zalaznik Rado
Zupan Melhior
Zamljen Vida
Zima Anton
Žagar Ivan
Žitnik Franc

Pevke :

Beber Štefanija
Bizjak Ema
Bizjan Malči
Dobovšek Albina
Grad Darinka
Habjan Rezi
Juršič Alojzija
Keber Minka
Klemenčič Ljubica
Koprive Pavla
Krainer Marija
Krivec Marica
Orlič Alojzija
Prilasnik Marija
Roš Ruža
Rupnik Mimica
Sojer Karla
Turk Nuša
Vampelj Zofka
Volčič Anica

Zmet Marija
Zrimec Štefanija
Zupančič Mihaela
Žargi Vera
Žohar Silva

Pevci:

Ambrož Ivan
Berginc Mirko
Božič Ivan
Brecelj Helmut
Brus Drago
Brus Rudolf
Bučar Josip
Franel Ferdo
Höfler Edi
Ješe Rajko
Jurjevčič Milan
Krainer Friderik
Krulc Lojze

Lebar Avgust
Logar Ludvik
Markič Lado
Markun Ivan
Mavrič Ivan
Meze Edi
Nered Ivan
Perles Ivan
Pestotnik Emil
Pišler Franc
Roš Boris
Skrinjär Anton
Šega Josip
Šemrl Julij
Turk Ivan
Vesel Anton
Vovk Rado
Vovk Rajko
Zupančič Lojze
Zupančič Srečko

**Spored slavnosti ob društveni petdesetletnici 1934. s I. pokrač-
jinskim zletom »Hubadove župe« J. P. S.:**

Sobota 19. maja:

Ob 20. uri: Podoknice (zastopniku Nj. Vel. kralja, čast-
nemu predsedniku br. Ivanu Dražilu in predsedniku
br. ing. Krainerju Frideriku).

Nedelja 20. maja:

Ob 9. uri: Poklonitev umrlim članom pri Sv. Križu.
Ob 11. uri: Koncert inozemskih pevskih društev in pev-
skih društev, ki niso včlanjena v »Hubadovi župi« J. P. S.
v veliki dvorani hotela »Union«.
Ob 15. uri: Občni zbor »Hubadove župe« J. P. S. v dvo-
rani Glasbene Matice.
Ob 20. uri: Slavnostni koncert pevskega društva »Sla-
vec« v veliki dvorani hotela »Union«.

Ponedeljek 21. maja:

Ob 10. uri: Slavnostno zborovanje pevskega društva
»Slavec« v Filharmonični dvorani.
Ob 15. uri: Župni koncert »Hubadove župe« v veliki
dvorani hotela »Union«. Ob 16. uri ljudska veselica.

